

KIBRIS'TA SOSYALIST gerçek

AYLIK SİYASİ GAZETE

OCAK 1998 YILI: 3 SAYI: 24 FİYATI: 100.000 TL (KDV Dahil) UK: £1

Dayanışma Fiyatı
250.000 TL.

KAVGA

İŞ, EKMEK, ÖZGÜRLÜK KAVGASIDIR!

Ülkemizde hiçbir konuda egemen olmayan "yetkililer" paylaşımında ve soygunda tam yetkilidirler

Emekçiler sendikalarınıza sahip çıkınız, mücadeleye omuz veriniz!

Bütçede pastayı adaletsizce bölüştüren hükümet, ne yüze çalışanlardan iyi niyet bekliyor?

"Para kavgasına" hapsolan sendikalar demokrasi ve egemenlik kavgasına yönelmelidirler

Meclise %420 artış,
Başbakana %157 artış,
Teşvik primlerine (tüccara)
%135 artış

Ya çalışana???

Başyazı

LÜKSEMBURG ZİRVESİ VE KIBRIS

Geçtiğimiz ay Lüksemburg'ta yapılan AB zirvesinde çıkan kararda, Türkiye AB'ye aday ülkeler arasına alınmayarak, daha uzun bir süre için dışlanmıştır. Bu karar bekleniyordu ve hiçbir sürpriz yanı yoktu. Ancak, bu kararın çıkması TC egemenlerinin ve onların Kuzey Kıbrıs'taki uzantılarının Kıbrıs sorunu konusundaki ikiyüzlü politikalarının gerçek yüzünün bir kez daha açığa çıkmasını sağlamıştır.

TC egemenleri ve yerli uzantıları, Türkiye'nin AB'den dışlanmasına ve Güney Kıbrıs'ın aday ülke olarak kabul edilmesine, "Kuzey Kıbrıs'ın TC'ye entegrasyonu", "Toplumlara göre görüşmeler maskaralığına son verilmesi", "İki toplum arasındaki temaslara son verilmesi" şeklinde tepkiler ortaya koymuşlardır.

Kuzey Kıbrıs'ın TC'ye entegrasyonu, zaten, (uluslararası) siyasi ve hukuki yanı hariç, tamamlanmış durumdadır. Siyasi ve hukuki yanı da gerçekleştiği takdirde, Kuzey Kıbrıs'ın TC'ye bir il olarak ilhakı da gerçekleşmiş olacaktır. Öte taraftan, Denktaş toplumlara göre görüşmelerde görüşme adına "maskaralık" yaptığını, yani, bugüne dek soruna çözüm için ciddi bir niyeti, isteği ve çabası olmadığını itiraf etmiştir. Çünkü hedef ilhaktır. Sadece uygun zaman ve koşullar aranmaktadır. Kıbrıs üzerinde AB ile ABD arasında sürmekte olan hegemonya dalaşı bu koşulları yaratmaya doğru gitmektedir. Güney Kıbrıs AB'ye üye olurken, Kuzey Kıbrıs da TC üzerinden ABD'nin etkinlik alanı içerisine girecektir ve böylece de Ada paylaşılmış olacaktır.

Olayın bir başka boyutu da, şu anda Kuzey Kıbrıs'ın ve Kıbrıslı Türk halkın TC egemenlerinin elinde rehine ve şantaj unsuru olmasıdır. TC egemenleri uluslararası arenada başları her sıkıştığında, Kuzey Kıbrıs'ı bir şantaj unsuru olarak masaya sürmektedirler. Kıbrıslı Türk halkın da Kıbrıslı Rum halk ile temasını önlemek için ellerinden geleni yapmaktadırlar. Kıbrıslı Türk halkı bir açık hava hapishanesinde rehine halinde tutmaktadırlar. Son

(devamı 2. sayfada)

Her yıl olduğu gibi bu yıl da çalışanla devlet arasında yapılacak maaş ve özlük haklarıyla ilgili görüşmeler başladı. 17 sendikanın oluşturduğu SENDİKAL MÜCADELE PLATFORMU çalışanların taleplerini hükümete verdi. Hükümetin her zamanki gibi duyarsız tavrı karşısında sendikalar eylemle karşı karşıyadır.

Sendikalar ekmek kavgalarını demokrasi ve egemenlik kavgasıyla birleştirmedikçe sonuç alamazlar. Çünkü, her konuda olduğu gibi, çalışanların maaş düzenlemeleriyle ilgili de Türkiye kuzey Kıbrıs'ın IMF'si görevini üslenmiştir. Yetkililer düzeyinde yapılan bir dizi anlaşma kuzey Kıbrıs'a "stand by" dayatmaktadır.

Tüm bu olgular yaşanırken sendikaların "paraya hapsolmaları" yenilgiye davettir. "Kazansalar" bile bir ay sonra bu birlik (SMP) dağılacak demektir.

Çalışanlar bu ağır koşullar altında ezilirken, göç, şiddet, sindirme hızla artarken sendikalar bu dağılma lüksüne sahip olmamalıdır. Yine bu temel sorunlar artarak sürerken seçimlere endeksli "birlik" hülyalarında olan bazı sendika yöneticileri mücadeleye zarar verdiklerini kavramalıdır. Çünkü seçimler, her zamanki gibi, emekçilerin hiçbir sorununu çözmez.

EL-SEN:

Hükümet ihanet içinde

SAYFA 2

KKTC POLİSİNDEN İNSAN MANZARALARI

sayfa 11

Cengiz Bektaş

29 Aralık EMEK GAZETESİ

(Bu yazı, Kıbrıs'ta, Lefkoşa'da, Birleşmiş Milletler örgütünün kullandığı Ledra Palas'ta yazılmıştır. Şiir değildir)

'Yeşil Hat' üzerinde

Oğlumuz gitmesin bugün okula
Dedi baba
Çizginin güneyinde
Anne
Ya mimlerlerse
Dedi
Kırgın baktılar birbirlerine...

Evden çıktı çocuk
Keklik ötüştü
Yollarda papatyalar
Bütün çocuklar
Okulda buluştular
Bugün ders yok
Bugün yürünecek
Çiçekler kuşlar
Yeşil çizgiye gidilecek
Çizginin sol yanında
Nöbet yerinde memet
Uzaklarda memleket

Anacığım
Bu da gelir geçer
Güzel yer diyorlar
Savaş da yok
Sık sık yazarım
Dert etme üşütmem
Sıcak memleket
Çizginin sağ yanında
Yığıldılar dikenli tele çocuklar
Buydu o günkü dersleri
Bağırış çağırış
Açıp göğüslerinin
Vur diyenler
Taş atanlar
Küfredenler
El kadar şeyler

Memet gülümsemişti
Uzaktan görünce çocukları
Çocuk her yerde çocuk
İlkokulunu düşünmüştü
İlk tahta dondu gülüşü
Yutkunmadı derken
Ne yana döndüyse olmadı
Ne zormuş insan olmak
Ben ben olmaktan çıkarsam ya
Neden korksun çocuklardan
Kendinden korktu memet
Tel örgüler diken diken
Zehir zemberek
Bu nasıl emek
Bu ne biçim gelecek
Sizinkine benzesin anne baba
Çocuklar bizim çocuklarımız
Çocuklar öğretmenim
Kuşlar gibi tel örgü bilmezler ki
öğretmesek.

EL-SEN:

Hükümet ihanet içinde

Kıbrıs Türk İşçi Sendikaları Federasyonu (Türk-Sen) ile Elektrik Müstahdemleri Sendikası (El-Sen) yaptıkları ortak basın toplantısında elektriğin özelleştirilmesinin "vatan hainliğiyle eşdeğer olduğunu" vurguladılar.

Türkiye'nin vereceği kredilere koşul olarak öne sürdüğü özelleştirme çalışandan büyük tepki almaya devam ediyor. Birçok KİT'in özelleştirilmesi ile birlikte çalışanlar işsiz kalmakta ve göç etmektedir.

Gerek Türk-Sen Başkanı Önder Konuloğlu, gerekse El-Sen Başkanı Kubilay Özkırac, ülkede yaşanan özelleştirme

furyasının "vatana ihanet olduğunu" vurguladılar. Başbakan Eroğlu'nun "Türkiye'den 80 milyon dolar alabilmek için elektriği özelleştirmek zorundayız" sözleri ülkemizin içine düştüğü çıkmazı

gözler önüne sermektedir. Bu beyanata karşılık Önder Konuloğlu "80 milyon dolar için 700 çalışanı satmak nasıl bir mantıktır?" diye sordu.

1974'den 1990'a kadar elektrik enerjisinin çok büyük çoğunluğunu Rum tarafından parasız alan bu devlet, bir kuruşluk yatırım yapmadıysa, bugün fatura çalışanı kesiliyor.

Ülkedeki otelleri, fabrikaları, et kombinasını, Sanayi Holdingi, ETT'yi, Devlet Üretim Çiftliklerini T.C. Hükümetine yok pahasına peşkeş çeken egemenler hangi yüzle bağımsız bir idareden söz edebilirler? Türkiye Devleti'nin Kıbrıs Türk emekçilerini sistematik olarak işsiz bırakıp, göç ettiren dayatmaları yeni değildir. 1974 sonrası başlayıp, artarak süren bu yaklaşıma çanak tutanlardan bu halk hesap soracaktır. Halkın iradesini çıkar uğruna peşkeş çekenleri "vatana ihanet" olarak ortaya koyan sendikacılar bu ülkenin yurtseverleridir. KIB-TEK'in özelleştirilmesine karşı tüm çalışanların tek yumruk olması kaçınılmazdır. Çünkü bu egemenlik kavgasıdır.

Türkiye halkının özgürlük ve sosyalizm mücadelesinde bedenleriyle özgürlüğü ateşleyen devrimci tutsaklardan gazetemize gelen yeni yıl mesajı:

ARKADAŞLAR,

'96 SAG ve ÖO genel direnişimizle 12 şehit ve bedeller ödeyerek geri püskürttüğümüz, egemenlerin devrimci tutsakları teslim alma saldırısı yeni bir yıla girerken " hücre sistemi " adı altında tekrar gündeme getirilmek isteniyor.

Dostlar, dün nasıl birleşik mücadelemizle düşmanı dize getirdiysek bugün de, işçi sınıfı ve emekçi halklarımızla birlikte dize getireceğiz.

Dostlar, 1998 yılının özgürlük, bağımsızlık ve sosyalizm yolunda ileri bir adım olacağı inancı ve umuduyla yeni yılınızı kutlar mücadelenizde başarılar dileriz.

Gebze Cezaevi:

TDP, TİKP, MLKP

DAVASI TUTSAKLARI

Başyazı

(1. sayfadaki devam)

dönemde, egemenleri iyice rahatsız etmeye başlayan Kıbrıslı Türk ve Rum sendikalar ve barış yanlısı, demokrat, ilerici örgütlerin gelişmekte olan ilişkileri de AB kararı bahane edilerek engellenmektedir. Daha da ileri gidilerek, egemenlerin ordusunun generali, "Rum ağızyla konuşan menfur kişileri" açıkça tehdit ederken, aslında barış yanlısı, Kıbrıslı Rum halkla temas yanlısı olan kesimleri tehdit etmiştir.

Emperyalistlerin ve onların yerli uzantılarının Ada'da oynadıkları çirkin ve kirli oyuna son vermenin zamanı gelmiştir. Emperyalist plânlar, Ada'nın etnik ve coğrafik bölünmesi ve halkın esaretini öngörmektedir. Bu esareten tek kurtuluş yolu emperyalistleri ve onların yerli uzantılarını ve uşaklarını Ada'dan defetmekten geçer. Kıbrıs sorununun toplumsal görüşmeler "maskaralıkları" ile çözülemeyeceği açıktır. Bu bakımdan, sorunu çözecek tek yöntem olan anti-emperyalist mücadelenin başarıya ulaştırılması için Anti-emperyalist Cephe bir an önce kurulmalıdır. Tüm Kıbrıs sendikalarını, ilerici, devrimci, demokrat, anti-emperyalist, anti-faşist örgütlerini bu Cephenin kurulması için bir kez daha göreve çağırıyoruz.

AYIN INCİLERİ

- * Türkiye Adalet Bakanı Olcan Sungurlu "İşkence yapanlar devlete zarar veriyorlar. Onlar vatan hainidir." dedi. Halkı'nın işkence görmesinden utanç duymayan, başka ülkelere rezil olmaktan 'utanan' bir anlayış tam bir ikiyüzlülük değil mi? Somuru sistemlerini baskı, işkence ve şiddete dayayanlar hangi yüzle utaniyorlar
- * Maliye Bakanı Salih Coşar "Ülkemizde kişi başına düşen milli gelir 6 bin Doları buldu" dedi. Ülkemizde işçilerin, memurların, öğretmenlerin, esnafın, hayvancılardan, hangisi yıllık 24 bin dolar geliri bulur? Dört kişilik bir ailenin 24 bin Dolar = 5 milyar TL yıllık geliri vardır. Sn. Coşar ülkeden transit geçen karaparayı da bu ülkenin hanesine ne zamandan beri yazmaya başladı?
- * "Ülkemizde muhtarlar sorumluluk ve yetki istiyorlar" (Basından) Muhtarlarımız da çok şey istemeye başladılar. Bilmiyorlarmı ki en tepedekiler bile muhtarlık yetkisi için yıllardır sırada bekliyorlar. Bizim muhtarlara sıra zor geleceğe benzer.

Narenciye üreticileri eylemdeydi

5 Aralık 1997 tarihinde hükümetin narenciye politikalarını protesto etmek için üreticiler Güzelyurt'ta bir yürüyüş ve miting gerçekleştirdi.

Hükümetin narenciye üzerindeki politikası yıllardır üreticileri batağa saplamıştır. Ürün fiyatlarının sürekli düşük tutulması, girdilerin yüzde yüzlerin üstünde artması, fabrikaların Türkiyeli tüccarlara peşkeş çekilmesi üreticiyi canından bezdirdi. Türkiyeli tüccarın 6 milyon tonunu aldığı greyfutu Türkiyede 23 milyona pazarlaması soygunun boyutunu ortaya koyuyor.

İşçilerin coplanarak fabrikalardan atılmasına seyirci kalan üreticiler, sıra onlara gelince yalnızları oynadılar. Yine de üretici eylemine KTÖS, KTAMS katılarak destek verdi.

Yıllar içinde narenciye alanlarının yarıyariya azalması ve kuruması, buna bağlı olarak verimin ve kalitenin düşmesi yakın bir gelecekte Kuzey Kıbrıs'ın narenciye ithal eden ülke olacağı ortadadır. İnanmayanlar zeytine, makamaya, sebzeye, ete baksın.

KIBRIS'TAN KISA KISA

HASTAHANELER İYİLEŞTİRİLSİN !

Kıbrıs Türk kalp derneği başkanı Dr. Öner Özerdem hastahanelerde damar ilaçlarının ayrıca kardiyoloji ünitesinin bulunmamasını eleştirerek, bu sorunun acilen giderilmesini özellikle Dr. millet vekillerine 1998 yılı bütçesinde kaynak yaratmaları için çağrıda bulundu.

Biz mecliste halkı temsil eden tüm milletvekillerine seslenerek hastahanelerdeki tüm birimlerin iyileştirilmesine ve insan sağlığına gereken önemi göstermeğe çağırıyoruz.

Unutmayalım ki bu halk devlete karşı sorumluluklarını yerine getiriyor.

SALAMİS BAY RESMEN ÖZELLEŞTİRİLDİ

K.T.T işletmelerine ait Salamis Bay Hotel mal sahibi olan hazine ve muhasebe dairesi tarafından yapılan kira sözleşmesiyle 15/12/97 tarihinde 49 yıllığına İHY'na resmen devredildi. Maliye Bakanı Salih Coşar'ın yaptığı açıklamaya göre çalışan personelin mağduriyeti söz konusu değildir. Tüm personelin kıdem tazminatları ile ihbar tazminatlarının ödenmesinin yanısıra, kadrolu işçiler için ek protokol yaparak yeni sezonda işe alınmalarının taahhüt edildiğini bildirdi.

SANAYİ HOLDİNG ÇALIŞANLARI EYLEMDE

Bakanlar Kurulu kararı ile parça parça özelleştirilmeye başlanan Sanayi Holding çalışanları akıbetlerinin ne olacağı konusunda gerginlik içinde beklemektedirler. 284 çalışanı olan Sanayi Holding'in toplam 15 fabrikası hizmet vermektedir. Holding'in fabrikalarında üretilen mal ve hizmetlerin türünde olan mallardan dış ülkelere de ithal edilmesine olanaklar sağlayarak mücadele eden devlet bu işletmelere ve çalışanlarına enbüyük darbeyi kendisi vurmuştur. Yürütülen politikalar neticesinde

iflas durumuna getirilen Sanayi Holding bugün özelleştirilmeyi bekliyor. Çalışanın 1990 yılında kıdem tazminatı hakları kaldırıldığından, durdurulacak olan personele toplu para verme olanağı da ortadan kaldırılmış oldu.

Yetkili sendika olan Devrimci Genel İş Sendikası tüm personelin özelleştirmeden doğacak olan mağduriyetlerinin giderilmesini istedi. İşe giriş tarihi itibarıyla ve 25 işgünü üzerinden kıdem tazminatı, 1990 yılında

verilen tazminatların toplamdan düşürülmesi ve her iki yıla bir yıl durdurma tazminatı talep eden sendika bunların kabul edilmemesi halinde "bir iğne dahi sattırmıyacağız" açıklamasını yaptı.

Henüz çalışan personelin durumu bir netlik kazanmadan işletmeler parça parça özelleştirilmeye, satılmaya ve kiralanmaya başlanmış bile.

BİR YAYIN
BİR BELGE

(Sayı 22'den devam)

Haklar ve Özgürlükler Bülteni,
Özel Sayı 3, 1995

DEVLETİN ÖLDÜRME ÖZGÜRLÜĞÜ

Avukat Metin CAN, Doktor
Hasan KAYA katledildi

21 Şubat 1993 günü kontrgerilla tarafından kaçırılan Avukat Metin CAN ve Dr. Hasan KAYA'nın cesetleri 27 Şubat günü Dersim'den 15 km. uzaklıktaki Dinar Köprüsü'nde bulundu. Cesetlerinin teşhisi için Dinar Köprüsü'ne giden yakınları ve bir grup DKÖ temsilcisi, CAN ve KAYA'nın yüz ve vücutlarında çok belirgin işkence izleri olduğunu tesbit ettiler. Ayrıca her ikisinin de elleri arkadan bakır tellerle bağlı olduğu halde başlarına birer kurşun sıkılarak öldürüldüğü anlaşıldı.

Cesetlerin bulunduğu Dinar Köprüsü'nün 500 metre ilerisinde bir karakolun bulunması, cesetler üzerindeki bulgular ve katledilen kişilerin yurtsever ve demokrat oldukları için daha önce telefonlarla tehdit edilmiş olmaları katliamın kontrgerilla tarafından yapıldığını ortaya koyuyor.

Bahçelievler Katliamı

25 Mart 1993'te İstanbul Bahçelievler'de İbrahim Yalçın ARKAN, Avni TURAN, Recai DİNÇEL katledildiler. 4.5 saat süren çatışmada polisler 2 binden fazla mermi yaktılar. Onlarca kez bombalanan evde taş üstünde taş bırakılmadı. Cesetlere defalarca ateş edildi. Her cesedin üzerinde 25-30 kadar mermi olduğu görüldü. Çatışma boyunca sokağa 200 m. bile yaklaştımadıkları gazetecileri eve aldıkları dahi Banyonun dışında bir yere bakmalarına dahi izin verilmedi. Otopsilere giren, polisin engellemelerine ve baskılarına tanıklık eden Marmara Özgür-Der Yönetim Kurulu Üyesi Av. Ahmet Düzgün YÜKSEL olayın açık bir infaz olduğuna dair izlenimlerini şöyle anlatıyor: "Otopsi sırasında bizzat İstanbul Emniyet Müdürü Necdet MENZİR'in emri olduğu söylenerek, içeride bulunan benim ve halkın Hukuk Bürosu avukatlarından Ümrân Gün'ün ismini soruyorlardı. Cesetlere kimin sahip çıktığını merak ediyorlardı. Operasyonda öldürmeye yönelik ağır silahlar kullanılmış ve kurşunların hemen yarından fazlası öldürücü bölgelere isabet etmiş, İbrahim Yalçın'ın ve Recai DİNÇEL'in kulak üzerinden başına girip çıkan kurşunlar yakın mesafeden ateş edildiğini gösteriyordu. Avni TURAN ve Recai DİNÇEL'in ayaklarına öldükten sonra ateş edilmiş, özellikle yakalama çabasında olduklarını göstermek için ayaklarına ateş edilmiş, ayrıca cesetler hem ön, hem de arkadan seri otomatik silahlarla yaygın şekilde taranmış. Burjuva basın eve sokulmamasına rağmen olayı en ince ayrıntısına kadar anlatarak, polisi aklama çabası içerisinde girmiştir.

İbrahim YALÇIN Katledildi

İbrahim YALÇIN 23 Nisan 1993 günü Kartal'da kaldığı evin önünde, infaz timlerinin kurduğu pusuda katledildi. İbrahim YALÇIN cezaevi firasisiydi. Polis 93 Şubat'ındaki firara kadar tutuklanarak cezaevine gönderilen herkesle İbrahim YALÇIN'a tehdit mesajları gönderiyor ve "intikam yeminleri" ediyordu. Firar ettiği ilk andan itibaren "vur emri" ile aranmaya başlamıştı.

İbrahim YALÇIN pusuya düştüğünde tek başına ve silahsızdı. Bunu gerek infazın ardından görüşülen görgü tanıkları, gerekse de katliam davasında tanık olarak

dinlenen şahıslar defalarca ifade etmişler.

Tanıklardan Kıymet ŞAHİN 25 Ocak 1994 günü yapılan duruşmada daha önce verdiği ifadesinde ısrar ederek "İbrahim YALÇIN'ın elinde silah var mıydı?" sorusuna, "Hayır, aramızdaki mesafe 4-5 metre kadardı, ama elinde silahı görmedim" diyordu.

Katliama tanık olan apartman sakinleri; Emel YILMAZ, Kıymet ŞAHİN, Söngül ÖZDEN, Nihal DÜLGER ve Dursun ŞEN "Teslim ol" çağrısı duymadıklarını çeşitli duruşmalarda belirterek, doğrudan katliam amacıyla hareket eden polisin gerçek yüzünü bir kez daha gösteriyorlardı.

Tüm tanıklara ve delillere rağmen bu duruşmada da infaz timinin aklanması için her türlü yasadışı, gayrimeşru yola başvurulduğu kimse için sır değildir. Onlarca polisin kuşatma altındaki silahsız tek bir insana karşı giriştiği bu infazın sanıkları, diğer katliam davalarında da olan infaz timleridir. Bu operasyon emri bizzat Necdet MENZİR ve Reşat ALTAY tarafından verilmiştir.

Uğur ve Şengül Katledildi

30 Nisan 1993'te Uğur Yaşar KILIÇ ve Şengül YILDIRAN İstanbul Kadıköy Moda'da kaldıkları evde katledildiler. Kapıları kırarak içeri giren polis evi taramaya başladı. Bunun üzerine evde kalan Şengül YILDIRAN, Uğur Yaşar KILIÇ ve Ergül UZUNDİZ evin çatısına çıkarak kaçmaya başladılar. Silahsız üç kişiyi silahla kovalamaya başlayan Uğur Yaşar KILIÇ ve Şengül YILDIRAN'ı katletti. Ergül UZUNDİZ ise kaçarak kurtulmayı başardı.

Şengül YILDIRAN İstanbul Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi Psikoloji Bölümü'nde, Uğur Yaşar KILIÇ İstanbul Üniversitesi Veteriner Fakültesi'nde, katliamdan kurtulmayı başaran Ergül UZUNDİZ ise Yıldız Teknik Üniversitesi M.Y.O. 2. sınıf öğrencisidiler.

Katliam tanığı Ergül Uzundiz 2 Ağustos 1993'de 30 Nisan katliamının suçlularının yargılanması ve cezalandırılması için İstanbul Adliyesi Cumhuriyet Savcılığı'nda suç duyurusunda bulundu. Ancak suç

duyurusunun hemen ardından tutuklandı. Ve İstanbul 3 Nolu DGM'nin 93/281 esas nolu dosyayla yargılanmaya başlandı. Mahkeme heyeti ise 2.8.1993 tarihli celsede "Ergül UZUNDİZ'in hazırlık soruşturmasından tanık olarak dinlenilmesine yer olmadığına..." karar verdi. 2 Nolu DGM'nin 1993/222 esas sayılı dosyasında ise ayrı olarak yargılanmasına karar verildi. Delil olarak ise Ergül UZUNDİZ'in 3 Nolu DGM 92/281 esas sayılı dosyadan yargılanan Özkan ÖĞÜZOĞLU ile birlikte Uğur ve Şengül'ün katledildiği evi tutması gösteriliyordu. 18.1.1994 tarihli celsede sözkonusu evi kiraya veren avukat Rıdvan EYÜPOĞLU tanık olarak dinleniyor ve evi Özkan'a kiraya verdiğini fakat onunla birlikte gelen kızın Ergül olmadığını söylüyordu.

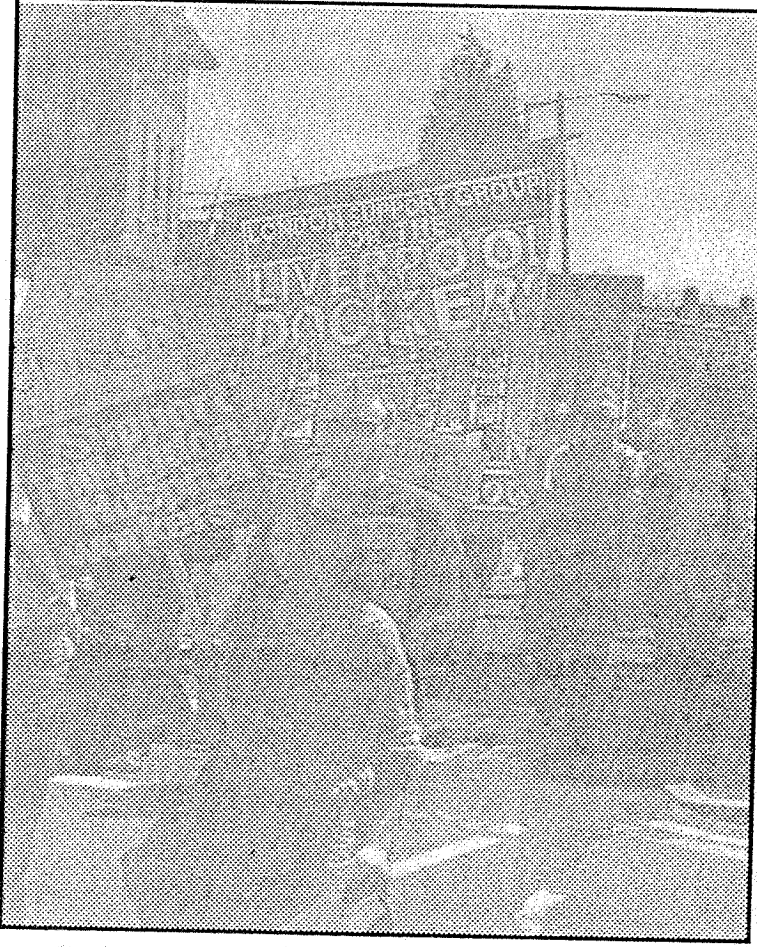
19.4.1994 tarihli celsede ise polisler tanık olarak dinlendi. Mahkeme heyeti avukatların katliamla ilgili soru sormasına izin vermediler. 14.6.1994 tarihli celsede ise 3 Nolu DGM'nin 93/281 sayılı dosyası ile resmen birleştirme kararı verildi. Ancak 3 Nolu DGM'nin birleştirmeye karşı çıkınca sorun yargıtaya intikal etti. Yrgıtay ise 3 Nolu DGM dosyasının birleştirilmesine karar verdi.

3 Nolu DGM'ye 11.11.1994 tarihli celsede Ergül UZUNDİZ'e Savcı 15 yıl ağır hapis cezası verilmesini istedi. Savcı mütalaasında tek delil olarak Ergül'ün çatışma olan evde bulunmasını gösteriyordu. Dava boyunca mahkemeye 20'yi aşkın polis katıldı. Mahkemeye çıkan polisler çatışmaya katılmadıklarını çevre güvenliğinde olduklarını, evde silah olup olmadığını bilmediklerini, olayı hatırlamadıklarını vb. söylediler. Mahkeme heyeti ise dava boyunca Ergül UZUNDİZ'i konuşturmamaya dikkat ettiler. Örneğin Ergül'ün 2 Ağustos'ta tanık olarak gittiği mahkemede Ergül'e hiçbir söz vermedi.

Sonunda Uğur Yaşar KILIÇ ve Şengül YILDIRAN'ın katledildiği dava iki yıl sürdü. Dava sonunda ise katliam tanığı Ergül UZUNDİZ'e 15 yıl ceza verildi. Böylelikle katliam sanıkları korundu.

Liverpool Liman İşçilerine "Sendika" İhaneti

Dünyanın bir çok yerinde yaşandığı gibi Liverpool'da da işçi direnişi bir sendika ihaneti ile karşılaştı. Liverpool Liman işçilerinin işten atmalara, esnek çalışmaya ve düşük ücretlere karşı başlattıkları direniş 800. günü çoktan aştı. Nevarki bu kararlı direniş Liverpool işçilerinin sendikası olan Ulaşım ve Genel İş (TGWU)'nun her yıl yaptığı yürütme kurulu toplantısında gündeme getirilmek bile istenmedi. 31 kişilik yürütme kurulundan sadece 7 üyenin liman işçilerini desteklemesi sonucunda işçi direnişi gündeme getirilerek tartışılma hakkını elde edemedi. Sendika genel sekreteri Bill Moris eylemin gündeme getirilmesinin yasadışı olacağını açıklayarak kendisine karşı çıkan Liverpool işçilerini ve bazı dürüst sendikacıları susturmaya çalıştı. Sendikanın ihaneti sonucunda, işçilerin, Uluslararası Taşıma İşçileri Federasyonu (ITF)'na sunulmak üzere sendikaya götürdüğü en acil ve doğal ihtiyaçlarını içeren öneri maddeleri tümünden reddedilmiş oldu.

ALMANYA'DA ÖĞRENCİ EYLEMLERİ GERİ ADIM ATTIRDI

Almanya Cumhurbaşkanı Roman Herzog'un eğitim sisteminde mutlaka uygulanmasını istediği reform açıklaması öğrenci eylemlerinin başlangıcını tutuşturdu. Bu açıklamaya göre eğitimin piyasadaki kadro ihtiyacına göre düzenlenmesi tekellerin üniversiteler üzerinde daha fazla söz hakkına sahip olması, teoriden çok pratik eğitime yönelmesi ve eğitime ayrılan bütçede kesintiye gidilmesi isteniyordu. Bu açıklama ile federal ve eyalet hükümetlerinin Ağustos ayında hazırlanmış oldukları ve 1 Nisan 1998'de yasalasması planlanan paralı eğitim tasarısı halkın resmen bilgisine sunuluyordu.

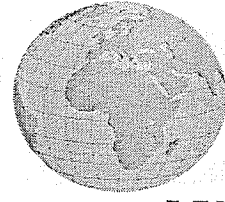
Bu açıklamaya yönelik örgütlenen tepki ilk haftalarda harçların yükseltilmemesini önne çıkaran eylemlerle şekillendi. Oysa ilerleyen günlerde herkese eşit ve parasız eğitim sağlanması, bütçeden eğitime ayrılan payın artırılması, yabancı öğrencilere uygulanan ayırımcılığın kaldırılması ve öğrenci örgütlerinin siyaset yapma hakkının kaldırılmaması talepleriyle genişletilen, boykotlarla yayılan öğrenci eylemleri tüm dünya gençliğine örnek olma yolunda ilerledi.

100 Üniversite ve yüksek okula boykotlarla yayılan, onbinlerce öğrencinin katıldığı eylemler Almanya gibi zengin, güçlü emperyalist bir ülkede eğitimin karşılaştığı engellerin can yakıcılığının bir göstergesidir.

Günlerdir süren eylemler sonucunda Eğitim Bakanı Jürgen Rüttger ve İşçileri Bakanı Manfred Kanther, Almanya'da Öğrenim gören yabancı öğrencilere kolaylık getirilmesini öngören bir yönetmelik çıkarılacağını açıkladılar. Bu ilk geri adım, inanyoruz ki eylemlerdeki kararlılığa bağlı olarak, yenilerini de beraberinde getirecektir.

Dünya genelinde ve özellikle de ülkemizde egemen güçlerin dayattığı 'parasız okur' anlayışı Almanya'daki gibi kararlı reddedilmişle karşılaşsındı. Eğitim hakkı bir lüks olmaktan çıkar. Sömürü Güçler'in işi hiç de kolay olmazdı. Ne var ki bizlere hakim olan 'Gemisini Kurtaran Kaptandır' felsefesi bir çok konuda ve alandaki hak gasplarında aolduğu gibi Eğitimde de kan emicilerin yüzünü güldürmektedir. Sömürücü, Egemen güçler en sevdikleri halk tipini seçecek olsalardı birinciliği 'kuzu gibi' benzetmesi ile bize layık görürlerdi herhalde.

KISA - KISA

KANADA'DA İŞSİZLERDEN LOKANTA BASKINI

Kanada'nın Montreal kentindeki en lüks otellerden birisi olan Kraliçe Elizabeth Oteli'nin lokantası İşsizler Komitesi'nin yüzlerce üyesi tarafından basıldı. Otel lobisindeki yiyecek dolu salata büfesinde karınlarını doyuran fakir göstericiler "Açlığa son", "Açlığa yenik düşeceğiz" pankartları ile gerçekleştirdikleri eylem esnasında zenginlerle fakirler arasındaki uçurumu kınayan bildiriler dağıttılar. Eylem eylemcilerin gözaltına alınması ile sona erdi.

AMERİKAN RÜYASI DEĞİL KABUSU

Amerika'da acil gıda yardım talebi 1992'den bu yana %16 arttı, konut talebindeki artış ortalaması ise %3. Ekonominin büyüme hızı ve işsizlik oranının düşük seyretmesine karşın 1998 yılında acil gıda ve konut yardımının daha da artması bekleniyor.

Emperyalist ülkelerde işçilerin, emekçilerin nasıl ağır koşullarda çalıştıkları çok yaygın biliniyor. Yine bilinen daha doğrusu varsayılan bir durum da vardır ki bu çalışanların "eşek gibi çalışıp insan gibi yaşadıklarıdır". TV'de izlenen filmlerden özendirilen Amerikan rüyasının gerçek yüzü ise günden güne artan ağır iş koşulları, çalışanların yüzyüze kaldıkları açlık ve barınma sorunudur.

Yunanistan'da Eylemli Günler

Yunanistan'da hükümetin hazırlanmış olduğu "eğitim reformu" öğrencilerin tepkisi ile karşılandı. 20'den fazla fakülte, ortaokul ve liseyi işgal eden öğrenciler, geçtiğimiz günlerde son beş yılın en kitlesel protestosunu gerçekleştirdiler.

Atina'da gerçekleştirilen gösteriye 15 binden fazla öğrenci katıldı. Halkın alkışlarla desteklediği eylemde öğrencilerin taleplerini içeren bir bildiri de dağıtıldı. Eğitim bakanlığına yürüyen öğrenciler "Eğitim halka aittir gasp edilemez", "Tekeller okullardan dışarı", "Öğrenci işçi bir yumruk bir yürek", "Arsenis şaka bitti öğrenci isyana geliyor", "Özelleştirmeye hayır" sloganları ile tepkilerini dile getirdiler.

Harçların kaldırılması, özelleştirmenin durdurulması, bütçeden eğitime ayrılan payın %15'e çıkarılması, yüksek okul mezunlarının derecelendirilmeye tabi tutulmaması taleplerini bakana aktarmak isteyen öğrenciler muhatap bulamadılar.

"HALK FEDAKARLIK YAPSIN BİZE SERVET LAZIM"

İnsanın kurdu paradır. Kapitalist sistemlerde kişi ihtiyacından fazlasını kazandıkça daha çok istemeye, bencilliğe, kendini dünyanın merkezine koymaya, yaşamı, insanları, başkalarının içinde bulunduğu durumu daha da uzaktan seyretmeye koşullandırılmıştır. Kapitalizmin yasaları bunu gerektirir.

Tayland mesafe olarak ülkemize uzak belki ama az sonra vereceğimiz örnek içimizden daha doğrusu yanıbaşımızdan. Ekonomik krizin günden güne büyüdüğü Tayland'da "Kemer Sıkma, fedakarlık" nasihatleri ile halka saldırlırken, yöneticilerin serveti tahmin edeceğimiz gibi müazzam boyutlarda. Uyanık yöneticiler kaybetme korkusu ile eşlerinin üzerine kayıtlı servetlerini halkın yoksulluğuna inat korumaktadırlar.

Anayasa uyarınca yöneticiler ve akrabalarına mal varlıklarını açıklama zorunluluğu ile ortaya çıkan dökümler şöyle: Eski hükümet mensubu 49 bakanın toplam serveti 714 milyon dolar, eski başbakan Chavalit'in kişisel serveti 380 bin dolar, eşi Phankrua'nın beyan edilen serveti 2.95 milyon dolar.

LONDRA MEKTUBU

KSG-LONDRA

S. AKÇA

SOSYALİST Mİ, SOSYAL-ŞÖVENİST Mİ?

Avrupa Birliği'nin Türkiye'ye kapıyı şimdilik kapaması, Kuzey Kıbrıs'ın Türkiye'ye yasal olarak bağlanmasını da hızlandırdı. Siyasetlerini AB üyeliğine bağlayan CTP, TKP ve YKP bu durum karşısında yığınları peşinden sürüklemek için Kıbrıs Türk milliyetçiliğini daha açık bir şekilde gündeme getirdiler. Böylece, sayın Serdar Denktaş'la aynı seçmenlerin oylarını toplamak için rekabeti kızıştırdılar.

CTP istediği kadar Kıbrıslı Türk milliyetçiliği yapsın. Bu O'nun burjuva hakkıdır. Kıbrıs'ı anavatani, Türkiye'yi atavatani olarak açıklayan CTP liderinin program değişikliği yapıp sosyalizmi programına koyacağını gazetelerden okuduk. Fakat, CTP'nin Kıbrıs Türk milliyetçiliğini sosyalizm adına yapmasına kesinlikle tahammül edilmemelidir. Daha on yıl önce - 1986 seçimlerinde - CTP'ye komünizm suçlaması yapıldığında bunu reddetmiş, kendisinin sosyalist bir parti dahi olmadığını açıklamıştı. Böylece, KKP(B), kendisinin sosyalist-komünist olduğunu CTP'ye karşı savunmuştu.

CTP-DP koalisyonu ile CTP'nin maskesi düşmüş, yığınlar dürüst sosyalist bir parti için arayış içine girmişlerdir. Nitekim, gelişen savaş tehdidi ve milliyetçiliğe karşı Kıbrıslı Rum ve Kıbrıslı Türk emekçilerin kardeşliğini savunmak yerine, CTP ve onun kontrolündeki sendikalar sessiz kalmayı tercih ettiler. "CTP sosyalizmi" böyle bir tavır sergilerken otuzun üstünde Kıbrıslı Rum ve Kıbrıslı Türk sendika ve örgüt, dostluğun simgesi olarak Ledra Palace'da BARIŞ FESTİVALİ düzenlediler. Festivalin başarılı olması, CTP siyasetinin ne kadar kof, Anti-Emperyalist Birleşik Cephe siyasetinin ise ne kadar doğru olduğunu gösterdi. Festival ayrıca, çok önemli bir marksist önermeyi de doğrulamış oldu: "Önemli olan örgütün büyüklüğü değildir. Önemli olan O'nun gerçek siyasetinin objektif önemidir. O'nun siyaseti yığınları temsil ediyor mu, yığınlara hizmet ediyor mu, yani yığınların kapştalizmden kurtulmasını amaçlıyor mu, yoksa kapitalizmle uzlaşan azınlığın çıkarlarını mı temsil ediyor?" (Lenin)

Bilimsel sosyalizm savunucuları, yurtsever ve enternasyonalist ruhla yığınları eğitmeyi kendilerine görev sayarlar. Kıbrıs'ı kendi VATAN'ı gören Kıbrıslı sosyalistler, vatanlarının gerek doğu gerekse batı emperyalizmine peşkeş çekilmesine göz yumamazlar. Kıbrıs işçi ve emekçilerini milliyetçi temelde bölmeye kesinkes karşı çıkarken Kıbrıs'ı SOSYALİST ANAVATAN yapmak için savaşımını sürdürürler. Şövenistlerin TC'yi veya KKTC'yi anavatanları sayması kolay anlaşılır. Çünkü bu devletler, onları yönetenler gibi ırkçı ve şövenist cumhuriyetlerdir.

Oysa CTP lideri, kitleleri sosyalizm lafları ile aldatırken, Kıbrıs'ı anavatani ilan etmesi onun ne kadar SOSYAL-ŞÖVENİST olduğunu açığa vurdu. Tıpkı DSP lideri Bülent Ecevit gibi, tıpkı EDEK lideri Lisaridis gibi, tıpkı İngiliz başbakanı Tony Blair gibi... Sözde sosyalist, günlük hayatta ise ŞÖVENİST...

CTP üye ve sempatanlarına haksızlık yapmak istemiyoruz. Her yerde olduğu gibi Kıbrıs'ta da sosyalizme-komünizme inanmış bir dizi dürüst insan, CTP liderleri gibi liderlerin ne kadar sahtekar olduklarını göremiyor. Sosyalizm davasına inanmış bu kişileri yoldaşça selamlıyor ve ANTI-EMPERYALİST BİRLEŞİK CEPHE HÜKÜMETİ'nin programını bizimle tartışmaya davet ediyoruz.

Avrupa kendi sorunlarını çözmekten aciz

1998 Yılı planlanan icraatlarını açıklayan Almanya, Fransa ve İtalya'nın geleceği hiç de ümid vaatmediğini gösterdi. Almanya'da yeni eğitim reformunun ayağa kaldırdığı binlerce öğrenci halen eylemlerini sürdürürken; Almanya Federal Parlamento, sözde emeklilik sistemini kurtarabilmek için temel tüketici vergisinin artırılması ve diğer tedbirleri onayladı. Bilindiği gibi Almanya'da yaklaşık bir yıldır hükümet gelir vergisini düşürebilmenin yollarını arıyordu. Çözümü yine elini halkın cebine atamakta buldu. 1 Nisan 1998'de Katma Değer Vergisi oranı %15'e yükseltilecek.

Öte yandan Almanya'nın bir türlü çözemediği / çözemeyeceği işsizlik oranının 2. Dünya savaşı sonrasının rekorunu yaşadığı bildiriliyor.

Fransa'nın büyük ölçüde ihracata dayalı ekonomisi Asya ülkelerindeki ekonomik bunalım nedeni ile önümüzdeki günlerde, oldukça büyük bir darbe yiyecek. Ülke içindeki tüketici harcamalarının oldukça düşük seyrettiği ve geçen yıla göre sadece %2

artabildiği de buna eklenince bunalımın büyüklüğü daha net görülebilecektir. Bu durum zaten %12.5 olan işsizlik sorununun 1998'de daha da büyük bir fransız kabusu haline geleceğinin çanlarını şimdiden çalıyor. İşsizlik oranının %12.4 olduğu İtalya'da bu oran ülke güneyinde %22.6'ya ulaşıyor. İşsizlerin %60'ının bulunduğu bu bölge ekonomisini canlandırmayı ve 1998'de özel programlarla ülke genelinde işsizlik ve eğitim sorunlarını çözmeye çalışacağını açıklayan İtalyan hükümeti, söylediklerine kendini bile inandırmıyor.

Halklarının en doğal gereksinimleri olan eğitim, iş, barınma gibi ihtiyaçlarına hiçbir çözüm getirememiş olan Avrupa Ülkeleri gizlenen gerçeklerin karanlığında bizlere cennet, tek kurtuluş gibi gösterilmeye daha ne kadar devam edilecek. Evimizin ekmeği, çocuğumuzun eğitimi, emeklilik, sağlık sorunları vb sorunlara halkın lehine çözümleri getirmek rüyalarında bile para görenlerin işi değildir.

IMF RAPORUNDAN "YENİYIL" ALINTILARI

Rapora göre 1998'de dünya ekonomisinin büyümesi 1997'ye göre 0.6 puan, ekim ayındaki tahmine göre 0.8 puan azalışla son beş yılın en düşük düzeyine, yüzde 3.5'e inecek.

ABD ve Kanada'da ekonomik büyüme gelecekteki bir yılda çok sürdürülebilir olsa da Asya ekonomilerinin büyümesi kaçınılmaz biçimde hız kesecek.

Yavaşlamış olan Japon ekonomisinin daha da durgunlaşması, dünyanın her yerindeki ileri, gelişmiş ekonomiler için esaslı risk oluşturacak. Japon ekonomisinin büyüme hızının 1997'de %1 olması ve 1998'de ancak %1.1'e

çıkabilmesi bekleniyor.

Tayvan'da büyüme oranı 1997'de %06'ya düşmüş olup 1998'de duracak.

G.Kore'nin büyümesi %6'dan %2.5'e inecek.

ABD'nin büyüme hızı 1997'de %3.8 iken 1998'de %2.4'e inecek

AB ülkelerinde %2.6'dan %2.7'ye çıkması bekleniyor. IMF raporuna göre Dünya ekonomisi henüz en beteri yaşamıyormuş fakat karamsar değil biraz endişeli olunması gerekiyormuş.

BİR YANIM KAN AĞLAR ÖBÜR YANIM BAHAR BAHÇE

İstanbul gibi Türkiye'nin en büyük şehri bir yağmurdan birkaç bulut dolumu kardan sel baskınlarına, yolların kapanmasına, sosyal yaşamın iptaline aktı. Çeşitli illere yollar kapandığından ulaşılamadı. Türkiye'nin birçok yerinde insanlar evsiz, okulsuz, aç kaldı.

Maden göçükleri, grizu patlamaları her gün yeni bir tehditle işbaşı yaparken, iş kazaları şaşırtıcı veya haber değeri olmaktan bile çıktı, doğallaştı. Durduk yerde çöken yıkılan apartmanlar, yol olmadığı için okula eşek sırtında giden çocuklar kimseyi şaşırtmıyor artık. Parkları, mezarlıkları, köprüaltlarını barınak ilan edenlerin sayısı ise her geçen gün artmakta. Ülkenin Güneyindeki açlık ve sefalet sonucu çöplerden beslenme artık kimsenin tartışamayacağı kadar bildik bir kabul görüyor. Sağlık sektörü tamamen bitmiş hasta olma hakkı sadece paralılara ait bir hak haline gelmiştir. Emeklilerin feryatlarını kendileri dışında duyan yoktur.

Öte yanda, ENKA, STFA ve Bayındır gibi birtakım firmalar Rusya ve Pakistan'da milyarlarca dolarlık ihaleler kazanarak inşaattan yol yapımına kadar imzalarını attılar.

ENKA son yedi yılda sadece Rusya'da 2.1 milyar dolarlık taahhüt işine imza attı. Bayındır Holding Romanya ve Pakistan pazarlarında büyüme kaydetti. 644 milyon dolarlık Islamabad-Peşaver otoyolunda yine bu firmanın da imzası var. Otoyol Pakistan'ı bir baştan Öbür başa bağlayacak olan İpek Yolu projesinin bir bölümü. STFA, Pakistan'da 600 milyon dolarlık çeşitli büyüklüklerdeki projelere imza atmış durumda ayrıca 1.2 milyar doları aşan yeni bir kanal projesi ihalesini de kazanmış olduğu bildiriliyor.

BOLŞEVİZMİN STRATEJİK VE TAKTİK ÖNDERLİĞİ

IV. DEVRİMCİ VE REFORMİST ÖNDERLİK

23. sayıdan
devam

1- Devrimci ve Reformist Önderlik Üzerine Stalin Yoldaş

Devrimci taktik, reformist taktikten ne ile ayrılır?

Bazıları, Leninizmin genelde reformlara karşı, uzlaşmalara ve anlaşmalara karşı olduğunu sanıyorlar. Bu tamamen yanlıştır. Belirli bir anlamda "her ne koparırsan kar" olduğunu, belirli koşullar altında genelde reformların, özde ise uzlaşma ve anlaşmaların zorunlu ve yararlı olduğunu Bolşevikler de herkes kadar bilir.

"Uluslararası burjuvazinin devrilmesi için savaş yürütmek", diyor Lenin, "devletler arasındaki alelade savaşların en inatçılarından bile yüz kez daha çetin, daha uzun ve daha çapraşık (bir savaş yürütmek-ÇN) ve bu arada manevra yapmayı, düşmanlar arasındaki (geçici de olsa) çıkar çatışmalarından yararlanmayı, olası (geçici, istikrarsız, yalpalayan, koşullu da olsa) müttefiklerle anlaşmalar ve uzlaşmalar yapmayı peşinen reddetmek -bu sonsuz derecede gülünç bir tavır olmaz mı? Bu, henüz araştırılmamış ve o güne kadar ulaşılmamış bir dağa çetin bir şekilde tırmanırken, bazen zikzaklar çizerek gitmeyi, bazen geri dönmeyi, bir kez seçilen doğrultuyu bırakıp başka doğrultuları denemeyi baştan reddetmekle aynı şey değil midir?" (Bkz. 4.baskı, cilt XXXI, s.51.)

Bundan dolayı, apaçıktır ki, burada önemli olan, reformların ya da uzlaşma ve anlaşmaların kendileri değil, reformlardan ve anlaşmalardan nasıl yararlanıldığıdır.

Reformist için reform herşeydir; devrimci çalışma ise ikincil birşey, lafı edilecek bir konudur, göz boyamaya yarar. Bundan dolayı burjuva iktidarının varlığı koşullarında reformist bir taktikle reform, kaçınılmaz olarak bu iktidarın sağlamlaştırılmasının bir aracına, devrimi çökertmenin bir aracına dönüşür.

Oysa devrimci için tersine, esas olan reform değil, devrimci çalışmadır; devrimci için reform, devrimin bir yan ürünüdür. Bundan dolayı burjuva iktidarının varlığı koşullarında devrimci bir taktikle reform, doğası gereği, bu iktidarı çökertmenin bir aracına, devrimi sağlamlaştırmanın bir aracına, devrimci hareketin daha da geliştirilmesi için bir üs noktasına dönüşür.

Devrimci, reformu sadece, legal ve illegal çalışmayı birleştirmenin bir dayanak noktası olarak ve burjuvaziyi devirmek için kitlelerin devrimci hazırlığını amaçlayan illegal çalışmayı güçlendirmeye yarayan bir siper olarak kabul eder.

Marksizmin tarihin zikzaklı yoluna karşı tavrı, özü itibariyle, uzlaşmalara karşı tavrıyla uyudur. Tarihin her zikzak dönüşü bir uzlaşmadır; yeniyi tamamen reddedecek güce sahip olmayan eskiyle, eskiyi tamamen devirecek güce henüz sahip olmayan yeni arasındaki bir uzlaşma. Marksizm uzlaşmalara her zaman için karşı değildir, ondan yararlanmayı gerekli görür. Ama bu, canlı ve etkili tarihi bir güç olarak Marksizmin bütün gücüyle uzlaşmalara karşı mücadele etmesini hiçbir şekilde dışlamaz. Bu görünürdeki çelişkiyi kavramayan bir kimse, Marksizmin alfabesini bilmiyor demektir.

"Uluslararası burjuvazinin devrilmesi için savaş yürütmek", diyor Lenin, "devletler arasındaki alelade savaşların en inatçılarından bile yüz kez daha çetin, daha uzun ve daha çapraşık (bir savaş yürütmek-ÇN) ve bu arada manevra yapmayı, düşmanlar arasındaki (geçici de olsa) çıkar çatışmalarından yararlanmayı, olası (geçici, istikrarsız, yalpalayan, koşullu da olsa) müttefiklerle anlaşmalar ve uzlaşmalar yapmayı peşinen reddetmek -bu sonsuz derecede gülünç bir tavır olmaz mı? Bu, henüz araştırılmamış ve o güne kadar ulaşılmamış bir dağa çetin bir şekilde tırmanırken, bazen zikzaklar çizerek gitmeyi, bazen geri dönmeyi, bir kez seçilen doğrultuyu bırakıp başka doğrultuları denemeyi baştan reddetmekle aynı şey değil midir?" (Bkz. 4.baskı, cilt XXXI, s.51.)

Emperyalizm koşullarında reformlardan ve uzlaşmalardan devrimci bir şekilde yararlanmanın özü **budur**.

Reformist ise tersine, reformları her türlü illegal çalışmayı reddetmek, kitlelerin devrime hazırlanmasını baltalamak ve "bağışlanan" reformların gölgesinde uykuya yatmak için kabul eder.

Reformist taktiğin özü **budur**.

Emperyalizm koşulları altında reformlar ve uzlaşmalar konusunda durum budur.

Ama emperyalizmin devrilmesinden sonra, proletarya diktatörlüğü altında, durum biraz değişir. Belirli koşullar altında, belirli bir durumda, proletarya iktidarı kendini, varolan düzeni devrimci vbir şekilde yeniden inşa etme yolundan, bu düzeni geçici bir süre yavaş yavaş yeniden biçimlendirme yoluna, Lenin'in ünlü makalesi "Altının Önemi Üzerine"de söylediği gibi, "reformist yolla", yandan çevirme yoluna, proleter olmayan sınıfları dağıtmak, devrime soluklanma molası vermekçi güç toplamak ve yeni bir saldırının koşullarını hazırlamak için reformlar ve bu sınıflara ödünler verme yoluna geçmek zorunluluğuyla karşı karşıya görebilir. Bu yolun belirli bir anlamda "reformist" bir yol olduğu inkar edilemez. Yalnız, bu durumda temel bir farklılıkla karşı karşıya olduğumuzu, (yani -ÇN) bu durumda reformun proletarya iktidarından kaynaklandığını, proletarya iktidarını güçlendirdiğini, ona gerekli soluklanma molasını verdiğini, görevinin devrimi değil, tam tersine proleter olmayan sınıfları çökertmek olduğunu akılda tutmak gerekir.

Böylelikle reformlar bu koşullar altında kendş karşıtına dönüşür.

Böyle bir politikanın proletarya iktidarı tarafından uygulanması, yalnızca, önceki dönemde devrimin atılımı yeterince büyük olduğu ve böylelikle saldırı taktiği yerine geçici olarak geri çekilme taktiğini, yandan çevirme hareketleri taktiğini geçirebilmek için geri çekilecek yeterince geniş bir alan yaratığı için mümkündür.

Böylece, eskiden burjuva iktidarı altında reformlar devrimin bir yan ürünü iken, proletarya diktatörlüğü altında reformların kaynağı; proletaryanın devrimci kazanımlarıdır; bu kazanımlardan oluşan, proletaryanın elindeki birikmiş rezervlerdir. (J.V.Stalin, "Leninizmin Temelleri Üzerine", Eserler, cilt 6, s.158-160, İnter Yayınları, İst.1989)

2- Uzlaşmalar Üzerine Lenin

Boycot sloganının, literatürde sık sık ortaya çıkan ve elimizdeki konunun tartışılmasında tekrar tekrar ortaya çıkan basitliği, açıklığı ve "düzlüğü" meselesi ile, düz ve zikzaklarla ilerleyen gelişme yolu meselesi de bununla bağlantılıdır. Eski iktidarın doğrudan doğruya devrilmesi ya da en azından zayıflatılması ve kuvvetten

(devamı 8. sayfa'da)

düşürülmesi, halkın yeni iktidar organlarını doğrudan doğruya yaratması; bütün bunlar şüphesiz, en **dolaysız**, halk için en yararlı yoldur, ama en çok güç harcamayı da gerektiren yoldur. Ezici güç üstünlüğüne sahip olduğunda, doğrudan cepheden taaruzla da zafer kazanılabilir. Güç yetmiyorsa o zaman büyük ihtimalle dolambaçlı yollar, beklemek, zikzak hareketleri, geri çekilmeler vb. gerekecektir. Monarşist meşrutiyet idaresi yolu pek tabii ki devrim yolunu kapatmaz, çünkü bu yol **dahi** devrimin etkenlerini hazırlar ve onları dolaylı olarak geliştirir, ama bu daha uzun ve dolambaçlı bir yoldur.

Bütün Menşevik literatürde, özellikle 1905 döneminde (Ekim'e kadarki), bolşeviklere yöneltilen "dümdüz bir hat izleme" suçlaması kızıl bir şerit gibi akar gider; Bütün bu literatür boyunca Bolşeviklere, tarihin izlediği dolambaçlı yolları dikkate almak gerektiği hakkında ulvi dersler verilir. Menşevik literatürün bu garipliği de hakeza atlar yulaf yer veya Volga Hazar Denizi'ne akar gibisinden gerçeklerin tartışılmasına tam bir örnektir; tartışılmaz gerçeklerin bu şekilde geviş getirilmesi sadece tartışılan konunun esas noktasını karartmaya yarar. Tarihin normal olarak zikzaklı hareketler çizdiğini ve bir Marksistin tarihin en karışık ve hayret verici zikzaklı sıçramalarını hesaba katmasını bilmek zorunda olduğuna kuşku yoktur. Fakat bu tartışma götürmez sakızın, bizzat tarihin, mücadele eden güçleri dolaysız yol mu zikzaklı yol mu arasında bir seçimle karşı karşıya getirdiği zaman bir Marksistin ne yapması gerektiği sorusuyla ilgisi yoktur. Her kim böyle bir durum söz konusu olduğu an ya da dönemlerde, tarihin çoğunlukla zikzaklarla hareket ettiği konusunda ileri geri konuşmaktan başka birşey yapmazsa) "kılıf içindeki, adam" olur ve atların yulaf yediği gerçeği üzerine incelemelere dalar. Bu yüzden devrimci dönemler çoğunlukla, mücadele eden toplumsal güçlerin çatışması sırasında ülkenin, nispeten oldukça uzun bir dönem boyunca hangi gelişme yolunu, düz yolu mu yoksa dolambaçlı yolu mu seçeceğine nispeten kısa bir süre içinde karar veren tarihsel dönemlerdir. Ama dolambaçlı yolu hesaba katma gerekliliği, Marksistlerin kitleleri, tarihlerinin tayinedici anlarında düz yolun faydaları konusunda aydınlatılmasını, onlara bu düz yolun seçilmesi mücadelesinde yardımcı olmasını, bu mücadele için sloganlar atmasını vb. bilmek zorunda olmaları gereğini hiçbir zaman ortadan kaldırmaz. Ve ancak iflah olmaz darkafalılıklar ve tamamen darkafalı titizlik budalaları, düz yola karşı zikzaklı yolun kararlaştırıldığı tayin edici muharebelerin **sonuçlanmasından sonra**, sonra kadar düz yol için mücadele etmiş olanlarla alay edebilirler. Bu alay, tıpkı, Treitschke aylarında polise bağlı beyli Alman Tarihçilerinin 1848 yılında Marx'ın devrimci sloganları ve devrimci düz çizgiciliği ile alay etmelerine benzer.

Marksizmin tarihin zikzaklı yoluna karşı tavrı, özü itibariyle, uzlaşmalara karşı tavrıyla uyudur. Tarihin her zikzak dönüşü bir uzlaşmadır; yeniye t a m a m e n reddedecek güce sahip olmayan eskiyle, eskiyi tamamen devirecek güce henüz sahip olmayan yeni arasındaki bir uzlaşma. Marksizm uzlaşmalara her zaman için karşı değildir, ondan yararlanmayı gerekli görür. Ama bu, canlı ve etkili tarihi bir güç olarak Marksizmin bütün gücüyle uzlaşmalara karşı mücadele etmesini hiçbir şekilde dışılamaz. Bu görünürdeki çelişkiyi kavrayan bir kimse, Marksizmin alfabesini bilmiyor demektir.

Engels, bir zamanlar, Blanquist Komün kaçkınlığının manifestosu üzerine yazdığı makalesinde (1874) Marksizmin uzlaşmalara karşı tavrını son derece kavratıcı, açık ve öz bir şekilde formüle etmiştir. Blanquist Komün kaçkınları, manifestolarında, hiç bir uzlaşmayı doğru bulmadıklarını yazmışlardı. Engels bu manifestoyla alay etti. Mesele, diyor Engels, şartların bizi mahkûm ettiği (ya da şartların bizi zorladığı - okuyuculardan özür dilerim ama metinden alıntı yapmama imkan yok, aklımda kaldığına göre yazıyorum) uzlaşmalardan yararlanmaya her zaman için karşı olmak değildir. Mesele, proletaryanın gerçek devrimci hedeflerini

her zaman gözönünde tutmak ve onları her şart altında, her zikzak hareketi ve uzlaşma boyunca izleyebilmektir. Kitlelere hitap eden sloganlardan biri olma boykotun basitliği, düzlüğü ve açıklığı ancak bu noktadan hareketle değerlendirilebilir. Boykot sloganının bütün bu mitelikleri kendi başına iyi değildir, bilakis ancak bu sloganın kullanıldığı nesnel durum dolaysız veya zikzak hareketin seçimi uğruna mücadelenin şartlarına haiz olduğu ölçüde iyidir. Buligin Duması döneminde bu slogan doğrudur. İşçi partisinin biricik devrimci sloganıydı; en basit, en dolaysız ve en açık slogan olduğu için değil, o zamanki tarihi şartlar işçi partisini zikzaklı, monarşist meşrutiyet yolu yerine basit ve dolaysız devrim yolu uğruna mücadeleye katılma göreviyle karşı karşıya getirdiği için doğrudur. (Lenin, "Boykota karşı", Tüm Eserler, cilt XII, s.17-20 (1907))

3- Proletarya Diktatörlüğünün Kurulmasından

Önce ve Sonra Reformlar

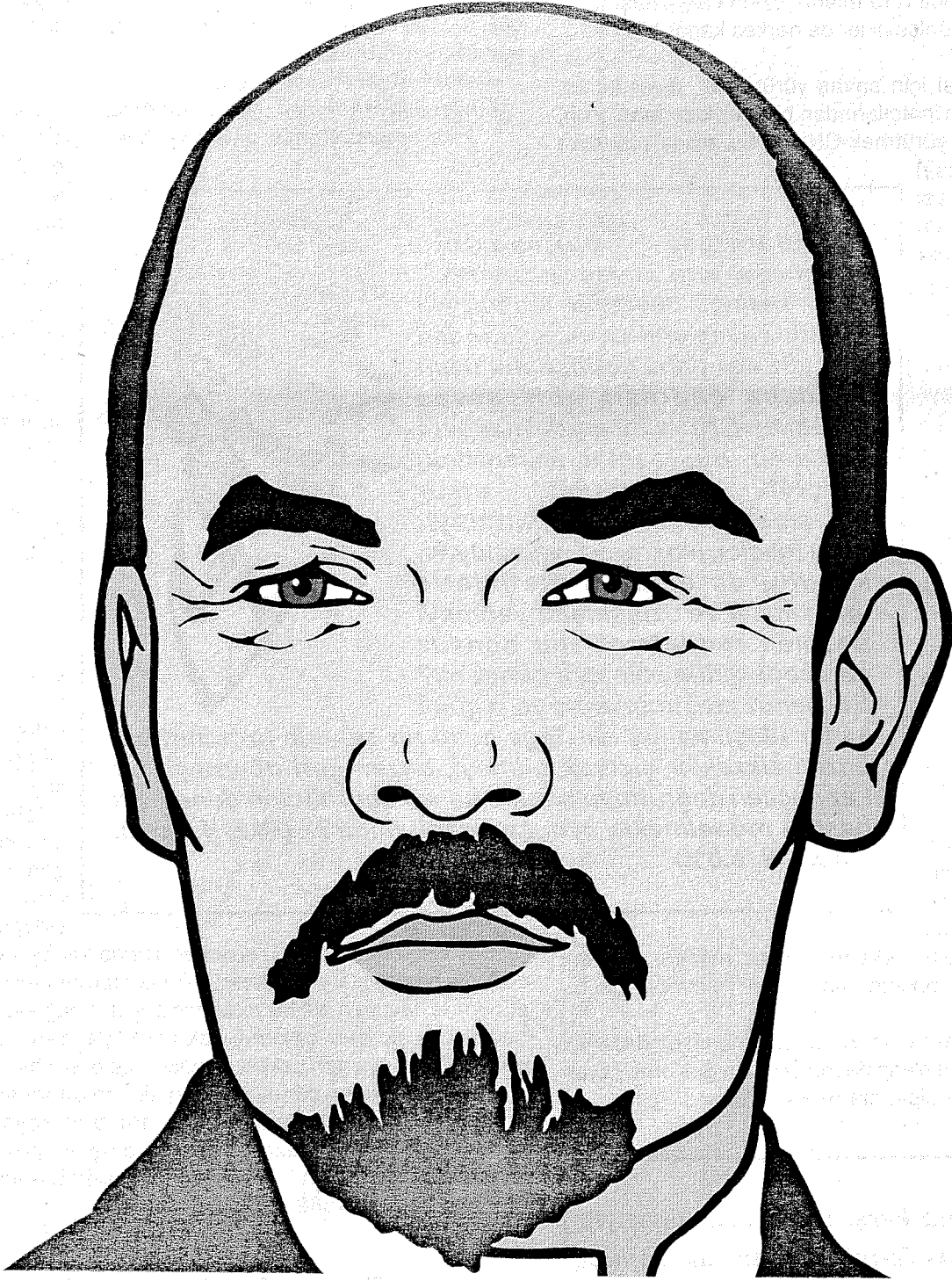
Reform ve devrim arasındaki ilişki yalnızca Marksizm tarafından tam ve doğru olarak belirlenmiştir, ne var ki Marx bu ilişkiyi sadece bir yanından görebilmiştir; yani sadece tek ülkede de olsa proletaryanın nispeten sağlam, nispeten uzun ilk zaferinden önceki durumda. Bu durumda doğru bir ilişkinin temeli şuydu: Reformlar, proletaryanın devrimci sınıf mücadelesinin yan ürünüdür. Tüm kapitalist dünya için bu ilişki proletaryanın devrimci taktiğinin temelini, İkinci Enternasyonal'in satılmış önderlerinin ve İki Buçukuncu Enternasyonal'in, yarı titiz yarı nazlı şovalyelerinin çarpıttıkları ve karaladıkları alfabesini oluşturur. Proletaryanın tek ülkede dahi olsa zafer kazanmasından sonra reform ve devrim arasındaki ilişkiye yeni birşey eklenir. İlkede değişen hiç bir şey yoktur, ama biçimde, Marx'ın şahsen

önceden göremediği ama ancak Marsizmin felsefesi ve siyaseti ışığında kavranabilecek bir değişiklik meydana gelir. Brest geri çekilme hareketini neden doğru uygulayabildik? Çünkü o derecede ilerlemiştik ki, arkamızda geri çekilecek yer kalmamıştı. Baş döndürücü bir hızla **birkaç hafta içinde**, yani 7 Kasım (25 Ekim) 1917'den Brest barışına kadar geçen süre içinde Sovyet devletini kurmuş, devrimci bir şekilde emperyalist savaştan çıkmış, burjuva-demokratik devrimi sonuna kadar götürmüştük; öyle ki muazzam geri çekilme hareketi (Brest Anlaşması) **bile** bize, "nefes molasından" yararlanmak ve Kolçak, Denikin, Yudenic, Pilsudski, Vrangellere karşı başarıyla ilerlemek için yeterli mevziler bırakmıştı.

Proletaryanın zaferinden önce reformlar devrimci sınıf mücadelesinin yan ürünüdür. Zaferden sonra (uluslararası planda hala bir "yan ürün" olarak kalmalarına karşılık) zaferin elde edildiği ülkede reformlar, ayrıca, sarfedilen büyük gayretlerden sonra, şu veya bu geçişin devrimci bir şekilde gerçekleştirilmesine güçlerin besbelli yetmediği zaman gerekli ve haklı bir dinlenme molası olurlar. Zafer öyle bir "yedek güç deposu" sağlar ki, zoraki bir geri çekilme hareketine bile dayanmak, hem maddi hem de manevi anlamda dayanmak mümkün olur. Maddi anlamda dayanmak, düşmanın bizi tamamen yenmemesi için yeterli bir kuvvet üstünlüğüne sahip olmak demektir. Manevi anlamda dayanmak, morali bozmamak, dağılmamak, durumu soğukkanlı bir şekilde değerlendirmeyi elden bırakmamak, cesaret ve

metaneti korumak, yaygın fakat ölçülü bir şekilde geri çekilmek, tam vaktinde durdurulabilecek ve yeniden saldırıya geçilebilecek şekilde geri çekilmek demektir.

Devlet kapitalizmine geri çekildik. Ama ölçülü bir şekilde geri çekildik. Şimdi ticaretin devlet tarafından düzenlenmesine geri çekiliyoruz. Ama ölçülü bir şekilde geri çekileceğiz. Bu geri çekilmenin sonuna yaklaştığımızı dair, bu geri çekilmeyi uzak olmayan bir gelecekte durdurma imkanının yaklaştığına dair belirtiler görülmeye başlandı. Bu gerekli geri çekilmeyi ne kadar bilinçli, ne kadar birlik içinde, ne kadar önyargısız bir şekilde ele alırsak, onu o kadar çabuk durdurabiliriz. ve zafer dolu ileri atılımımız o kadar emin, çabuk ve yaygın olur. (Lenin, Seçme Eserler, cilt IX, "Altının Şimdiki ve Sosyalizmin Zaferinden Sonraki Önemi", s.322(1921).)

DENKTAŞ'IN TAKSİM POLİTİKASININ YENİ KANITLARI

Rauf R. Denktaş, Temmuz 1997'de İstanbul'daki Boğaziçi Yayınlarında 5. cildi yayımlanan "Rauf Denktaş'ın Hatıraları" adlı kitabında, Kıbrıs sorununa ilişkin "arşiv belgeleri ve notlarla o günler"i anlatmayı sürdürüyor. (İlk 4 ciltle ilgili değerlendirmemiz ve alıntılar için bak. Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek, Sayı:20 ve 21, Eylül ve Ekim 1997)

Yayımdan önce elden geçirilip, yeniden ekler ve yorumlar yazıldığı aşikar olan (örneğin bak. s.159, s.263, s.360) bu "Hatıralar"da, 1963'le başlayan ve günümüze kadar sürdürülen, ayrılıkçı ve adanın taksim edilmesine yönelik emperyalizmin planlarına nasıl hizmet edildiği açıkça gözler önüne çıkmaktadır. Her ne kadar Kıbrıs Türk liderliği, son zamanlara kadar bunun tersini savunur gibi görünse de, "Hatıralar"da birçok kanıt ortaya konmaktadır.

"Nihai hedef tam bir federal ayrılık olmayacaksa, bugünkü durumu idame ettirmemizde faide yoktur. Fakat şimdiden nihai hal şeklinin ne olabileceğini kestirmek güç olduğuna göre, bu konuda da rigid bir duruma girmeksizin, Rumların kabul edemeyeceği fakat aslında makul olan ön şartlar ileri sürebiliriz." (s.44)

"Her halukarda müzakerelere devam edilir gibi görünmekte fayda vardır...Cemaat hem biraz ferahlık kazanır, hem de diğer hazırlıklar yapılır...Bu durumda gönlün arzu ettiği olamaz. Bugünkü realiteler içerisinde, taksim ve federasyona gidemeyiz." (s.429)

Yıllardır sürdürülen toplumlararası görüşmelerde uygulanan strateji ve taktik de, bu şekilde açıklanmış oluyor.

TAKSİME GİDEN YOLDA TIRMANMA POLİTİKASI

"Kıbrıs İstirdat (yeniden ele geçirme, kurtarma) Harekati"ni (Bak. Özcan Ercan, Milliyet, 10-14 Haziran 1995) baştan beri yürüten TC Özel Harp Dairesi'nin yetkililerinden ve onun organı olarak çalışan Türk Mukavemet Teşkilatı (TMT)'nin yöneticilerinden olan Rıza Vuruşkan'ın Rauf Denktaş'a ilettiği 2 Mayıs 1968 tarihli "Kıbrıs Politikamız Üzerine Araştırma" adlı raporda yer alan ve Türk tarafının nihai hedefi olan adanın taksim edilmesine ilişkin alıntılar şöyledir:

"Kıbrıs davamızın amacını elde etmenin asgari şartı olarak gördüğümüz "Cemaatin tek veya asgari sayıdaki bölgelerde toplanması tezi" (s.212)

"Bu konuyu şöyle mütalaa ediyoruz: halen bir devletin kuruluşu için gerekli esas unsurlar mevcut, fakat devletin işletilmesine ilişkin imkanlar kısmen kapalıdır...Bu işlemi haklı gösterecek hukuki, siyasi ve pratik sebepler de imal edilebilir...Keza, tırmanmaya devlet kurma hareketiyle başlanırsa bu davranışı taraflara, ilgili ve yetkili uluslararası kuruluşlara ve dünya kamuoyuna kabul ettirmek çok

"Federasyonu temin etmiş olsak bile, aynı endişeler yine varittir. Ancak, taksim olursa bu endişelerden kurtulabiliriz. Buna da, bugünkü şartlar içerisinde imkan yoktur...Arzumuz taksimdir. Fakat olmuyor." (s.542)

güçleşir sanıyoruz." (s.219)

CIA'nın, Atina'daki faşist albaylar cuntası ve onun Kıbrıs'taki işbirlikçileri ile, 15 Temmuz 1974'de Kıbrıs Cumhurbaşkanı Makarios'a karşı düzenledikleri darbe

ve onu izleyen 20 Temmuz'daki Türk Ordusunun adaya silahlı müdahalesinin, Kıbrıs Türk liderliğinin ayrı bir devlet ilan etmesi için gereken tırmanmayı "imal etmeye" yeterli olduğu anımsanacaktır.

Kıbrıs Türk tarafının 1968 yılında da benzer "imal edilmiş" olaylarla toplumlararası çatışmayı körüklediği yine Denktaş tarafından "Hatıralar"ında anlatılmaktadır:

"K a n a a t i m i z c e Makarios'u sulh masasına oturtacak ve adil bir anlaşma yapmaya zorlayacak yegane faktörler bunlardır: Kriz ve müdahale!" (s.52)

"Bazı köylerin başka yerlere nakli:...Bu türlü göçler, Türkleri adanın hangi

kesimlerinde gruplaştırmak istiyorsak imkan nisbetinde o bölgelere yönelmek faydalı olur

Gerekirse söz konusu köy kesimlerinde, Türklerin artık oralarda yaşayamayacakları kanısını tutturacak biçimde olaylar tertip olunarak göç isteğimize karşı Rum idaresinden ve Barış Gücünden gelmesi muhtemel müdahale ve engellemeler önlenebilir." (s.220)

"KRİZ VE MÜDAHALE"DEN ZARARLI ÇIKAN BİZ OLDUK

Rauf Bey, tabii her zaman da kriz "imal ederek" kazançlı çıkmadığımızı da teslim etmektedir. Nitekim Kıbrıs Türk lideri, bunu bir özeleştirisi olarak değilse bile, bir saptama olarak belirtmeden edemiyor:

"Böyle bir durum yaratılırsa; ya devamlı bir şekilde mücadele edilir, kriz yaratılır ki bunu denedik, daha zararlı

H. Karlıdağ

çıktık; yahut da Türkiye'den yardım istenir; yardımlar gelmeye başlayınca da Rumlar yaptıkları bu baskıdan ve çıkardıkları müşkilatlardan vazgeçerler." (s.535)

Toplumlararası çatışmaların hangi gaye ile ve kimler tarafından başlatıldığı da Temsilciler Meclisi üyesi Necdet Hüseyin'in şu veciz sözleriyle özetlenmiştir:

"Taksimi elde etmek gayesi ile mücadeleye başladık. İstedığımız sonuç, bu kadar zamanda elde edilemeyince halkın-maneviyatını yüksek tutmak mümkün değildir." (s.661)

RUMLARLA KAYNAŞMAK TEHLİKESİ (!)

Günümüzde de Kıbrıslı Türkler için kısıtlı olan ada içinde seyahat özgürlüğü ile ilgili olarak ayrılıkçı Kıbrıs Türk liderliğinin politikası, 1963 sonrasındaki dönemde de aynı idi: "Bu mesele iki yüzü de keskin kılıç gibidir ve bize zarar getiriyor: Seyahat özgürlüğü olmasa insanlar bunahr, olsa Rumlarla tehlikeli şekilde kaynaşmaları muhtemeldir. (Şüphesiz kısmen)." (s.214)

1960'da Kıbrıslı Türkler ile Kıbrıslı Rumların ortaklaşa oluşturdukları Kıbrıs Cumhuriyeti devletine sahip çıkıp, onun aksayan yönlerini düzeltmek ve adayı Yunanistan'a bağlamak isteyen güçleri deşifre ederek, genç devlete sahip çıkmak dururken, Türk tarafı, daha başlangıçta ayrılık politikasını benimsemişti. "Kıbrıs Türktür Türk kalacaktır" diye yola çıkan yeraltı örgütü TMT'nin ilk liderlerinden Rıza Vuruşkan bu durumu şöyle özetlemektedir:

"Problemin karakteristiği şudur: Adanın tümüne sahip çıkmaktan "Taksim" ve "Zürih'e düştük." (s.216)

GİZLENEN HEDEF: KIBRIS TÜRK CUMHURİYETİ

Vuruşkan, olayları tırmandıra tırmandıra varılacak hedefi de şöyle açıklamaktadır:

"Tırmanmada makul bir süre içinde bir uzlaşma sağlanmadığı takdirde netice elbette, Türkiye'nin ve dostlarının tanıyıp güvenliğini garanti edeceğidir, "Kıbrıs Türk Cumhuriyeti"nin kuruluşuna götürülmelidir." (s.222)

Ama bu tırmanış yolunda bazı hususların açıkça söylenmemesi ve Kıbrıslı Rumların ürkütülmemesi gerekmektedir, çünkü Denktaş'a göre:

"Makarios "Ben Kıbrıs'ım, Kıbrıs benimdir" diyerek davasını yürütürken, biz bunun karşısı olan iddia'da bulunmuyor "Kıbrıs Rum olduğu kadar Türktür" deyip, Makarios'un Enosis için attığı adımların adayı Taksim'e götüreceğini söyleyemiyorduk. "Taksim" Rum'a ait bir ada'yı haksızca bölüp bir kısmını Türkiye'ye bağlamak olarak algılanmaktaydı." (s.223)

Ama Kıbrıs Cumhuriyeti Cumhurbaşkanı Yardımcısı olan Dr.Fazıl Küçük taksim hedefini dile getirmekteydi:

"Federasyonu temin etmiş olsak bile, aynı endişeler yine varittir. Ancak, taksim olursa bu endişelerden kurtulabiliriz. Buna da, bugünkü şartlar içerisinde imkan yoktur...Arzumuz taksimdir. Fakat olmuyor." (s.542)

Kıbrıs'a gelen İngiliz Parlamento heyetinin Cumhurbaşkanı Yardımcısı Dr.F.Küçük'e 27 Eylül 1968 günü yaptığı nezaket ziyaretinde, Heyet Başkanı'nın

(devamı sayfa 10'da)

DENKTAŞ'IN TAKSİM POLİTİKASININ YENİ KANITLARI

(baştarafı 9. sayfada)

sorularını Dr.Küçük adına yanıtlayan Denktaş Bey, "1958'de Adayı taksim etmiş olsaydık problemlerinizi büyük ölçüde giderilmiş olmayacak mıydı?" şeklindeki soruyu şöyle yanıtlamıştır:

"O zaman Ada taksim edilmiş olsaydı bu devamlı ve en iyi hal çaresi olmuş olacaktı." (s.637)

Kıbrıs Cumhuriyeti'nin Kıbrıslı Türk Savunma Bakanı olan Osman Örek de, 25 Eylül 1968'de yapılan Yürütme Kurulu toplantısında, Denktaş, "Ashında bütün bu konuşulanlar, "gönlümüzde yatan aslan"a getiriyor konuyu" deyince şunları ekleyecekti:

"Gönlümüzde yatan" elbette ki taksimdir." s.594)

GÖNLÜNDE TAKSİM YATMAYANLAR DA VARDI

O günlerde Kıbrıs Türk liderliğinin taksim politikasına onay vermeyen siyasiler de vardır. Ama pek etkin değildiler. Örneğin Temsilciler Meclisi üyesi Ahmet M. Berberoğlu şöyle demektedir:

"Samimi görüşüm: "Ortaklık şeklinde bir Cumhuriyet"tir...Bence taksim mahzurludur." s.655)

"Bazı arkadaşlar, halkın yüzde yüz taksimi istediğini iddia ederler. Ben bu fikirde değilim. Ne olursa olsun Türkler Rumlarla işbirliği yapmaya mecburdur ve bunu yapacaktır. İki cemaatin bir arada refah içerisinde yaşayabilmesi için birbirlerine ihtiyacı vardır." (s. 658)

Bankacı ve Temsilciler Meclisi üyesi İbrahim Orhan da şu gerçekçi görüşleri savunmaktaydı:

"Bence en uygun hal şekli, haklarımızı teminat altına almak şartıyla, müşterek idaredir. Ne yaparsak yapalım, Rum tahakkümünden kurtulamayız. Taksim olsa, iktisadi menfaatlerimiz ne olacak? Müşterek idareden daha kötü duruma gireceğiz. Endüstri ne olacak? Rumların istifade ettiği haklardan biz de istifade etmeliyiz. Bizler için en rahat hayat, selametimizin temin edildiği bir durumda müşterek idaredir.

Göçmenler konusuna gelince: Köylerine dönmesi uygun görülenler ve halen bulundukları yerlerde müstahsil durumuna getirilemeyenler derhal köylerine gönderilmelidir. Göç, bir çok köylüyü müstahsil durumdan müstehlik duruma getirmiştir. Cemaatin iktisadiyatına bir katkıda bulunamıyorlar. Realiteleri iyi değerlendirelim." (s.660)

GÖRÜŞMECİNİN HAREKET NOKTASI NE İDİ?

"Hatıralar"da aktarılan bilgiler değerlendirildiğinde, 1968 yılında başlatılan toplumlararası görüşmelerde, Kıbrıs Türk tarafının görüşmecisi olan Rauf Denktaş'ın hep taksim ve ayrılık fikrine bağlı kaldığı da kanıtlanmaktadır:

"Bölgesel otonomiden kastım, 1960 Anayasasında var olan haklarımızı, özerkliğimizi, ayrı cemaat statümüzü, bu kez coğrafi bir zemine oturtmaktır." (s.253)

1958'lerde Kıbrıs'ın taksimi fikrine destek veren İngiliz emperyalizmi, Aralık 1963 olaylarından sonra toplanan Londra Konferansında da yerli işbirlikçilerine bu doğrultuda bir öneride bulunmuştu. Bu öneriyi toplumlararası görüşmelerde yıllar sonra yeniden gündeme getiren Denktaş, şöyle yazıyor:

"Londra Konferansında Duncan Sandys'in bir teklifi olmuştu. Bu teklifte karma köylerin nüfus mübadelesiyle Rum ve Türk Köyleri haline getirilmesini öngörüyordu. Şimdi idari hudutları çizerken bu şekilde bir mübadele düşünülebilir misiniz?" (s.276)

İngiliz emperyalizmine yaptıkları hizmet karşılığında %18'lik Kıbrıs Türk nüfusu için yeni kurulan Kıbrıs ortaklık devletinde %30'luk hak ve yetki alan Kıbrıs Türk liderliği, gerçi gönlünde yatana ulaşamamıştı ama, birçok ayrıcalıklar elde etmişti. İşte 1963'den sonra "urmandırılan" ortamda yeni politikanın ana hatları, Denktaş tarafından şöyle özetlenmekteydi:

"Siyasi sorun hakkındaki görüşlerimiz 1960 hak ve yetkilerine coğrafi zemin bulmak noktasında toplanıyordu. Türk hükümetinin bu konuda bizi desteklemesini istiyordum." (s.283)

ASKERİ VE MALİ DESTEK TC'DEN

Kıbrıs Cumhuriyeti devletinin bağımsızlık, egemenlik ve toprak bütünlüğünü İngiltere ve Yunanistan'la birlikte garanti etmiş olan Türkiye'den ayrılıkçı politikanın hayata geçirilmesi için, askeri destek yanında mali destek de talep edilmekteydi:

"Bizim açımızdan belediyelerimizi mali bakımdan Anavatanın kaynaklarından devamlı surette takviye etmek zorunluluğu mevcuttur. Esasen "ayrı" idare istediğimiz her konuda cemaat bütçesinin açığını kapatmak mecburiyeti esas bir kaide olarak kabul edilmeli ve otonom hak ve yetki kopardığımız konularda mali takatsizlikle karşılaşmamalıyız." (s.363)

Cevizcinin çuvalından yeme politikası daha o yıllarda, bu şekilde başlatılmış ve uygulamaya konulmuştu. Yani taksim uğruna Kıbrıs Türk liderliği kendi kendine yeterli olamayan birimler oluşturacak ve Türkiye de bunu devamlı surette takviye etmek zorunluluğunda olacak! Çünkü Denktaş Bey'e göre:

"Bizim anladığımız manada bölgesel otonomi'nin yetki hudutlarını tespit ederek böyle bir otonomiye yürütebilecek mali imkanların portresi herhalde pek ağır olacaktır. Bu mali külfet karşılanamayacaksa, karşılanabilecek konulara eğilmek ve taleplerimizi sınırlandırmak gerekecektir...Görülebileceği gibi takip ettiğimiz strateji'de esas olan garantiler ve bölgelere verilecek haklar üzerinde ısrarı öngörmekteydi. Bu konularda anlaşma olmadığı sürece "anlaşma olabilecek bir ortam vardır" denemezdi." (s.366-367)

"Cemaate ayrı polis istihdam etmek hakkını tanıyacaktı sanmıyorum...Ayrı polis teşkilatını idame için şimdiki kadro ile yılda asgari 500 bin sterlin gerekmektedir. Türk bölgelerini korumak ruhu idame ettirildiği ve mukavemet teşkilatımız silah ve malzemece takviye edilerek bir yeraltı teşkilatı halinde devam ettirildiği takdirde polis idaresinin şeklinde de anlaşabiliriz kanısındayım...Kleridis, Kıbrıs ordusunun lağvını istiyor. Silahsızlanmadan bahsediyor. Bu, garanti anlaşması ve alayımızın Kıbrıs'ta kalmaya devamına bağlı bir konudur." (s.364)

"GÜÇLÜ YERALTI ÖRGÜTÜ SÜRDÜRÜLMELİ"

Görüldüğü gibi, Kıbrıs Türk liderliği, ayrılıkçılığını gizli yeraltı teşkilatının devamıyla güvence altına almak istemektedir. Denktaş bu konuda şunları yazmaktadır:

"Ankara'ya yapmış olduğum son ziyaretimde General Akyol'a vermiş olduğum "Mukavemetçilik ve Mukavemetçiler Hakkında Birkaç Söz" başlıklı yazının bir suretini Bayraktar'a gönderiyorum... Kıbrıs'ta siyasi anlaşmanın şekli ne olursa olsun Türk toplumunun adada bekası:

- (a) Kuvvetli bir mukavemet teşkilatının devamına
- (b) Türkiye ile Kıbrıs Türkleri arasındaki iman, inanç, güven ve ideal birliğinin en iyi şekilde idamesine bağlıdır." (Tam metni için bak.s.464-468)

Kıbrıs Türk liderliği, emperyalizmin çıkarlarına hizmet eden ayrılık politikası yerine, Kıbrıslıların çıkarını gözeterek birlik politikasını benimsemediği sürece, hep yeraltı teşkilatlarına umut bağlayacaktır. Söz yine Rauf'ta:

"Rumlarla Türkler arasında devamlı bir çatışma hali olacaksa, bunun tedbirleri ayrıdır: Kuvvetli ve mükemmel bir yeraltı teşkilatı; Türkiye'nin garantisi, nüfus ve toprak mübadelesi yapsak ve tamamen ayrılacak bile aynı endişeler yine vardır. Bunun teminatı ise gene aynı şeylerdir." (s.533)

Kıbrıs Türk liderliği ayrılıkçı politikaların geliştirilememesi hep yeraltı teşkilatlarının baskı ve tedhişi yüzünden yol alamamıştır. 1958'de, 1960-63 döneminde, 1964-68 kapalı döneminde, 1974 sonrasında hep gizli yeraltı örgütleri, resmi politika dışında alternatif politika üretilmesinin önkoşullarını baskı ve tedhişle ortadan kaldırmamış mıydı?

"Mukavemetçilikte hedef ve gaye değişmez fakat bu hedefe giden yollar ve taktikler, değişen şartlar nisbetinde tadil edilir. Aksi halde mukavemetçilik mukavemetçilikten çıkar ve göze batan açık bir isyan hareketi şekline girer." (s.467)

1963'DEN BERİ "GAYE" AYNI KALDI

İşte tam da bu nedenle, Aralık 1963'deki açık isyan hareketinden beridir, değişmeyen adanın taksim edilmesini öngören "nihai ve milli gayemiz" (s.442), gerek KTFD, gerekse KKTC ilanında gözetilmiş, 1977 ve 1979'da imzalanan doruk anlaşmalarına rağmen, toplumlararası görüşmelerde "Rumların kabul edemeyeceği önkoşullar ileri sürülerek" (s.44), "müzakerelere devam edilir gibi görünmekte fayda var" (s.429) görüşüne sadık kalmıştır.

Zaten 1974'den sonra "kriz ve müdahale" (s.52) politikası ile uluslararası hukuk ve BM kararlarına rağmen yaratılan fiili durumlarda da, değişmez Kıbrıs Türk lideri Rauf Denktaş'ın hedefi aynı kalmamış mıdır?

"Nihai hedefimiz nedir? Türk bölgelerinin, fiilen olduğu gibi hukuken de tanınmasını sağlamak." (s.611)

"Kıbrıs'ta hayatın ya coğrafi, ya da cemaat ayrılığı esdası üzerine kurulması gerekeceğini, realitelerin buna amir olduğunu söyledim." (s.808)

POLİSİN ASKERE BAĞLI OLMASI

Anglo-Amerikan emperyalizminin maşaları olanların yarattığı realitelerin, uluslararası hukuka ve insan haklarına aykırı olduğunu söyleyenler, ne yazık ki baskı ve tedhiş altında sindirilmekte ve her çıkan yeni filiz yok edilmektedir.

Dr. Küçük'ün 21 Temmuz 1968 tarihli raporlarında da belirtildiği gibi, "Mahkemeler, savcılık, sivil idareye bağlı olduğu halde polisin askeri idareye bağlanması birçok pürüzler yaratmaktadır" (s.381 ve 389)

Ama 1985'de kabul edilen KKTC Anayasası'nın Geçici 10. Maddesinde de yıllar önce şikayetçi olunan aynı pürüz özenle korunmuştur. Muhalif CTP bile, Denktaş'ın DP'si ile birlikte 1994-1996 arasında iki buçuk yıl hükümete ortak yapıldığı süre içinde, bu maddenin değiştirilebilmesi için herhangi bir sonuç alamamıştır.

%20'DEN %50'YE

1968 yılında toplumlararası görüşmeler başlarken, Kıbrıslı Türk görüşmecisi olan Rauf Denktaş şöyle düşünmekteydi:

"Düşüncelerimiz şudur: Hükümetin fonksiyonunu ayırmak, hudutlarını çizmek. İcerada %20 söz sahibi olmak. Veto ve buna benzer Rumlarca menfi tanınan hakları bırakmak; bunun karşılığında bölge idarelerinde yani Türk bölgelerinde bölge haklarına dayanan idare sistemleri içerisine girmek." (s.528)

"Merkezi Hükümeti düşünelim. Bunda %20'den fazla temsiliyet hakkı isteyemeyiz." (s.436)

Oysa Denktaş'ın ve destekçilerinin 1974'ün oldubittilerini temel alan şimdiki çözüm planlarındaki düşünceler, siyasal eşitlik paravanası ardında, merkezi hükümette %50 temsiliyeti ve 1974'de kan ve gözyaşı ile çizilen taksim sınırlarının küçük düzeltmelerle kabul edilmesini öngörmektedir.

Denktaş ve işbirlikçilerinin "Türklerin komünistlerle birleştiği takdirde" (s.271) olabileceklerden çok korkması da, Kıbrıs sorunu denen çağdaş trajedinin püf noktasını oluşturmaktadır. Çünkü Kıbrıs'ın ve Kıbrıslıların birliğinin gerçekleşmesi halinde, adamız, emperyalist dış güçler tarafından artık Doğu Akdeniz'de "batmayan bir uçak gemisi" olarak kullanılamayacaktır. Onlar, Kıbrıslıların sosyal kurtuluşuna giden yolun da ada üzerinde yaşayan emekçi insanların işbirliğinden geçtiğini çok iyi bilmektedirler.

"HATIRALAR"DAN DERSLER ÇIKARILMALI

Emperyalizmin "Kıbrıs İstidat Harekatı"nı 1958'den beri kararlılıkla uygulatanlar, Kıbrıs'tan ellerini geri çekmedikçe ve emperyalizmin Kıbrıs Rum ve Türk tarafındaki işbirlikçileri etkisizleştirilmedikçe, bağımsız, egemen ve toprağı bütün Kıbrıs hedefi gerçekleştirilemeyecek, adamız emperyalizm ve onun yerli işbirlikçilerinin komplolarından arındıramayacaktır.

Bu yolda verilecek zorlu mücadelede en büyük sorumluluk, tüm Kıbrıslı sosyalist yurtseverlere düşmektedir. Rauf Denktaş'ın "Hatıralar"ından gereken dersler çıkarılmalı ve ortak anti-emperyalist mücadele cephesi bir an önce kurulmalıdır.

KKTC POLİSİNDEN İNSAN MANZARALARI

Derleyen:
Mehmet Sonuç

* 4 polis tutuklandı. Akdoğanlı kıza boş bir konteynerin içinde 4 polisin sırayla tecavüz ettiği bildiriliyor. (Halkın Sesi, 28.6.1989)

* Ben CTP'li olduğum için hiç bir partiye mensup olmayan oğlumun Polis yazılmasında ne gibi engeller vardı; açıklanmasını istiyorum...Benim ve benim benzer durumumdaki anneler haklarını arayacaklardır. Karakollarda adam döven, dayakla polislik yaptığını zanneden pisikopatlar, ağız diline, dili ağzına uymayan yine de üst mevkilere kadar gelen bazı insanları polis alır ve halk önünde rezil olurken, bizim evladımızda ne gördünüz de almadınız? (Ayşe Hamitoğlu, Halkın Sesi, 25.3.1991)

* Lefkoşa Merkez ve Yenişehir Karakollarında fotoğraf makinesi çaldıkları iddiasıyla 3 saat gözaltında tutulan 3 genç, görevli polis memurları tarafından dövüldüklerini ve pantolon kemeri ile kırbaçlandıklarını söyleyerek polisten şikayetçi oldular. Dayak yiyen gençlerden birinin babası olan emekli polis çavuşu Fikret Şanal, olayı protesto ettiğini, gereken yerlere şikayette bulunduğunu belirterek "Polisin güvenilirliği ve saygınlığı böyle mi sağlanır? Suçlu olsalar itiraz etmezdim" dedi. (Kıbrıs, 23.6.1991)

* Eroin davası sanıklarından Murat Özdiş ifadesinde şöyle konuştu: "(Polis çavuşu) Aygün Maraşlı eline bir sopa aldı ve ayaklarıma peşpeşe vurdu. Dayanılmaz acılar içindeydim. Nefesim kesilecek gibiydi. Dermansızdım...Sonra ceketimi çıkarmamı istedi. Çıkardım. Ceketimi karnımın üzerine koydu ve karnıma gelişigüzel yumruk vurdu. Soluk alamaz oldum. Bayılacak gibiydim. Bana hep "doğruyu söyle" diyordu...Külotumu da çıkardım. Artık çırılçıplaktım. Polis memuru Necdet Kırgan, bir kasa üzerinde duran dolu kola şişesini aldı ve çıplak olan kırıma dayadı. Bana, "adam gibi konuşmazsan seni puşt edeceğim" dedi. Çok korktum...Çaresizdim. "Ne istersen yaparım" dedim. "Yeter ki şu şişe içersen vazgeç" dedim. O anda çılgın gibiydim. Benden istese, cinayet bile işlerdim. İmzaladım." (Ortam, 4-5.7.1991)

* Lefkoşa Merkezi Cezaevi'nde üst düzeyde bir görevlinin mahkum kadınlardan birine tecavüz ettiği bildirildi. Tecavüze uğrayan kadın mahkumun cezaevinde hamile kaldığı ve kendisi ile ilişki kuran görevli tarafından, diş hekimine götürüleceği gerekçesiyle gizlice cezaevinden alınıp özel bir klinikte kürtaj yaptırıldığı iddia edildi. (Kıbrıs, 23.5.1992)

* Gımelî gencin iddiası: "Polisler beni yol içinde dövdü." (Halkın Sesi, 6.4.1993)

* KKTC Polis Devletine doğru hızlı ve emin adımlarla ilerliyor: Cumhurbaşkanı Demirel ve Devlet Bakanı Çağlar'ın yakın arkadaşı Hayri Yazıcı Ercan'da feci şekilde dövüldü...Bir özel uçak şirketi yetkilisi, iki de üniformalı polis tarafından haksız yere dövülen ünlü işadamların iki dişi kırıldı, dudakları patlayarak birkaç dikiş atıldı. (Halkın Sesi, 8.6.1993)

* Baştaki beyler partilerde ahkam kesmekten, yeyip içmekten birazcak olsun baş kaldırıp halk arasına karışsalar, vatandaşın polise karşı duyduğu kınışın bir nebzisini dahi olsa derhal öğreneceklerdir.

Biz halk arasına sık sık karıştığımız için neler duyuyoruz neler. Vatandaş "Bre hayvan!" diye hitap eden mi istersiniz, özel arabalarıyla taksicilik, yani korsan taksicilik yaparak, gerçek taksicilerin hışmına uğrayan ve "Bunlar bizim ekmek paramızla oynuyorlar" diye naralar atmalarına neden olanlar mı istersiniz, yoksa bir tutukluyu sırf ondan bir itiraf almak için Değirmenlik tepelerinde gözlerini maskeleyip kendisini de kalın bir iple ağaca bağladıktan sonra sağına ve soluna kurşun sıkanlar mı istersiniz. (Argun Korkut, Halkın Sesi, 7.8.1992)

* Koruma altındaki Gülsen İçöz'ü elinden kaçırıp polise karşı vatandaşın güveni sarsılmıştır. "Konuşursam polis beni korumayacaktır" düşüncesi içindedir. Bu düşüncesiyle de konuşup başını belaya sokmaktansa susmayı yeğleyecektir." (Argun Korkut, Halkın Sesi, 27.8.1992)

* Yasaları uygulamakla görevli makamlar bu hükümlere titizlikle uymadığı takdirde Anayasalar ve yasalar baştan başa benzeri hükümler taşısalar ne yazar? Son günlerde Polis Örgütümüzde meydana gelen olaylar, her ne kadar kişisel hususlar gibi görünse de, tüm örgütün yara almasına sebep olmaktadır...Ahmet alkoliktir, günde 4 paket sigara içmektedir. Ancak hücrede tutulduğu süre içinde günde sadece 2 sigara içmesine izin verilir. Hücreden çıkarılması için ilgililere ricada bulunup yalvaran Ahmet'e kulak asan yoktur. Neticede 3. gün kriz geçirir ve karakola doktor çağırarak zorunda kalır. Tutukluların hücrede kalması mevzuat gereği olabilir. Ancak küçük bir hücrede 40 derecenin üzerinde bir sıcakta tutuklu kalmak, üstelik gereksiz yere verilmiş bir tutuklama emri sonucu bu olayları yaşamak, işkence değil de nedir? (Ömer Adal, Polis ve İnsan Hakları, Halkın Sesi, 30.8.1992)

* Polisimiz artık 74 öncesi polis değildir. İster istemez politikaya bulaştırılmıştır. Belki de politikacının istismarı sonucu zaman zaman zor durumlara düşürülmüştür. Belki de partizanlığın kurbanı olmuştur. (Akay Cemal, Gülsen İçöz Olayı ve Polisin Konumu, Halkın Sesi, 30.8.1992)

* Sanıklardan Yücel Altundal'ın ifadesinden : "Bunlar var ya efendim, bunlar. O durumda suçlu bulunsaydım herhalde kabul edecektim. Bana işkence olsun diye 5 gün, 5 gece hücrede ellerim kelepçeli yatırıldılar, beni de kardeşimi de." (Halkın Sesi, 15.11.1992)

* Zanlı Tatsoy yargıç Hasan Sözmener'e şunları anlattı: "Evime saat 03.00'de Adil Çavuş geldi. Beni aldı ve Yeniboğaziçi karakoluna götürdü. Karakolda kumral olan sivil polis enseme tokat vurup benden 1 torba esrarın benim olduğunu kabul etmemi istedi. Kabul etmedim. Beni daha sonra Lefkoşa'ya getirdiler. Adil Bey ve Kadir, şubede karnıma tekme vurup beni kusturdular. Kendilerine suçumun olmadığını söyledim. Baygınlık geçirdiğim için bana su döktüler. Yüzümdeki elmacık kemiğim üzerindeki yara izi, tekmeyle yeyip yere düştükten sonra oldu." (Halkın Sesi, 25.11.1992)

* İşkence gördüğünü söyleyen vatandaş polisi dava ediyor (Halkın Sesi, 16.5.1993)

* Çamlıbel'de meydan kavgası. 5 kişi tutuklandı...Kavgada yaralananak tutuklandıktan sonra Çamlıbel Polis yetkilileri tarafından tedavi amacıyla Lefkoşa Devlet Hastanesi'ne sevk edilen Hasan Karamanoğulları (24), polis subayı C.H.'un kendine küfrederek dövdüğünü iddia etti. (Kıbrıs, 12.7.1993)

* Mahkeme kararı olmadan sınırışı edilmek istendim...Polis beni acımasızca dövmeye başladı...Emniyet Binasından kendimi aşağıya attım. (Yeni Düzen, 24.9.1993)

* Baro Konseyi, Poliste dayak olayını kınadı...Konsey Başkanı İnan, ziyaretlerden sonra TAK muhabirine yaptığı açıklamada, suçlu veya suçsuz hiç bir kimsenin falakaya yatırılıp darp edilemeyeceğini, 20. yüzyılın sonunda artık böyle bir hareketin mazareti olamayacağını söyledi. (Kıbrıs, 23.10.1993)

* Sercan Maypa ve Can Yaman adlı gençler polis tarafından karakolda dövüldüler. Gerekçe: Kimlikleri yokmuş (Yeni Düzen, 21.10.1993)

* Komşusu tarafından şikayet edilen Geçitköylü Derviş Akmehtem, çağırıldığı Çamlıbel Karakolu'nda dayak yediğini ileri sürdü. (Kıbrıs, 5.3.1994)

* Avukat Tahir Seroydaş polisten şikayetçi...Seroydaş, Yenişehir karakolunda görevli Polis Çavuşu Aygün Maraşlı'nın kendisine "Verdiğin ifade hiçbir işe yaramaz. Avukat olduğun için söylediklerin kabul edilemez" şeklinde bir beyanda bulunduğunu da iddia ederek, polis örgütünün avukatlara bakış açısının bu olması halinde avukatlar için adaletin söz konusu olamayacağını savundu. Baro Konseyi'nin konuyu görüşmek üzere önümüzdeki günlerde acilen toplantıya çağırıldığı öğrenildi. (Kıbrıs, 22.3.1994)

* Polis dayacı hastanelik etti (Yeni Düzen, 18.4.1994)

* 23 yaşındaki Müslüm Büyükkakşeker, yediği dayak sonucunda kulak zarının patladığını söyledi. (Yeni Demokrat, 13.7.1994)

* Tövbekar hırsız Mustafa Sertaş (Tavuri) polisten şikayetçi: "Bana zorla suç yüklemeye çalışıyorlar...Hiç bir suç işlemediğim halde Mağusa Polisi'nin hücrelerinde 6 gün tutuldum. Bu süre içinde 7 polis tarafından sürekli işkenceye tabi tutuldum." (Ortam, 7.10.1994)

* Tavuri'nin iddiaları Mağusa polisini karıştırdı. Dayakçı polisten çok açıklama: Faili meçhul suçları baskı ile onun üzerine yılmaya çalışıyorlar...Onu dövenlerden biri de benim. Emir üzerine yaptım, ama pişmanım. Polislik bu olmamalı...Dayak sırasında bayan polisleri odadan çıkardık. Sonra da Tavuri'nin ayaklarını sandalyeye bağlayarak falakaya çektik" (Ortam, 8.10.1994)

* Polis, Çetinkaya-Doğan Türk Birliği maçındaki olaylardan sonra Gençlik, Spor ve Çevre Bakanlığı Müsteşarı Levent Soykut'u 2.5 saat gözaltına aldı. 2 ayrı dava okudu...Soykut şöyle konuştu: "Adi bir suçlu gibi beni içeride tutular. Hırsızlık mı, yoksa katilim mi yaptım? Üstelik polis bana terbiyesizce davrandı, voyvodalık yaptı. Yalan bir takım beyanlarla bana dava okundu. Bana yapılan suçlamalar kesinlikle yalandır. Ben polisi darp etmedim. Konuşmalar sırasında yerimden dahi kalkmadım. Ben de polisten davacı olacağım ve bu işin peşini bırakmayacağım." (Kıbrıs, 1.11.1994)

* Yargıçların, avukatların, başsavcılığın ve polislerin ibretle okumaları gerekli bir Yargıtay (istinaf) kararı: Yüksek Mahkeme heyeti, polisin adam dövüp "yalan" söyleyerek mahkemeyi "yanıltma" yönüne gittiklerine "bulgu" yaptıktan sonra Aknar'a beraat kararı verdi (Halil Kaymaklı, Halkın Sesi, 21-27 Aralık 1994)

* Sanık Hasan Dedecan suçlu kabul etmiyor. Sanık, "Girne Polis Karakolu'nda beni sabaha kadar dövdüler. Polis Müdürü Erdem Bey de polislerle, "İndirin pantolonu da kıçına cop sokun" dedi. Pantolonumu ve donumu indirdiler. Ben "Ayıptır, bu size yakışmaz" dedim ve ağlayarak pantolonumu çektim. Müdür daha sonra "Götürün bunu bir deniz kenarına da vurun. Kaçarken vurduk deriz" dedi, çok korktum...(Polis subayı Hüseyin) Sakallı, beni dövdükleri akşam yumrukla başıma vururdu. Ergüç Bey de beni dövdü." (Kıbrıs, 14.1.1995)

* 30 yıl mukayyitlik yaptıktan sonra emekli olan Mehmet Şefik Ormancıoğlu, Girne polisi tarafından haksız yere tutuklanarak hapse atıldığı için tutuklama emrini verdiği iddia edilen polis müdürü hakkında dava açıyor. Ormancıoğlu, 18 Mart'ta Sedat Ersoy tarafından darp edilmiş, yazılı ifade vermek için gittiği Girne Polis Karakolu'nda tutuklanmıştı...Darp edilen Mehmet Şefik Ormancıoğlu'nun ifadesinden: "Tutuklu kaldığımız hücrenin camı kırık, battaniyeler ve yatakta da bitler pireler dolaşıyordu. İki gün ağırılarım devam etti. 21.3.95 tarihinde saat 22.30 civarında kalbimin sıkıştığını hissettim. Nefes almakta güçlük çekiyordum. Aile doktorumuzu eve çağırdık..."

Darpcı Sedat Ersoy'un ifadesinden: "Nöbetçi polise seslenip "oğlum burası bit, pire dolu" deyince, "burası caydırıcıdır, böyle olması lazım" dedi. Daha sonra da Mehmet su istedi, "lavaboda var oradan iç" dedi. Pis kırık bir lavaboydu, elinizi dahi yıkamak istemezsiniz. Çok ayıp, böyle olmaması lazım." (Kıbrıs, 28.3.1995)

* Cezaevinde sirkat suçundan tutuklu bulunan Veysel Hanay(21) adlı TC vatandaşının, "küfürler" savurduğu için nöbetçi çavuş tarafından "evirile-çevirile" dövülüp hastanelik olduğu öğrenildi. Yaklaşık 4 aydan beri hükümsüz olarak cezaevinde yatmakta olan Veysel hanay'ın dayak olayında parmağının çatladığı iddia ediliyor. (Kıbrıs, 25.4.1995)

* Dün 20 bin liralık trafik cezasını ödemek için Güzeyurt Polisine giden Yahya Çukurova adlı gencimiz geri çevrildi. Kendisine "Burası Devlet'in Polisi; sortlu giremezsin. Git uzun pantolon giy, böyle gelip cezayı öde" denen genç, cezayı ödemedi geriye gönderildi. (Halkın Sesi, 13.7.1995)

* Polisin alkolü araç sürerken yakalayıp ceza yazdığı araç sürücülerini, taksiyle evlerine göndermek yerine tutuklayıp küçük bir hücrede 24 saat hapsedmesine vatandaşların gösterdiği tepkiler artıyor. "Mahkeme emri olmadan" yaılan tutuklamaların ancak polis devletinde görülebileceğine işaret eden vatandaşlar, KKTC'de de bu gibi uygulamaların sıklaşması halinde bir hukuk devleti görünümünden uzaklaşılacağı endişesini belirtiyorlar...KKTC polisi tarafından geçen hafta ülke genelinde yapılan trafik kontrollerinde toplam 39 kişi tutuklanmış ve 69 araca da el konulmuştu. (Kıbrıs, 14.7.1995)

* TC Devlet Bakanı Necmettin Cevheri'nin yeğeni Mehmet Acar, Girne polisinden feci şekilde dövüldü. Girne gümrüğüne arabasıyla giren Acar'a oradaki görevli polisin bir tokat attığı, bunun üzerine Acar'ın da tokata mukabelede bulunduğu, ondan sonra Türk işadamlarının tutuklanarak sille tokat dövüldüğü bildiriliyor. Mehmet Acar'ın üzerinde bulunan 20 milyon TL ve 1140 Amerikan dolarının da kaybolduğu ve bunun soruşturulmakta olduğu ifade edilirken, Mehmet Acar'ın Girne polisinden şikayetçi olduğu ve yeğeni Devlet Bakanı Necmettin Cevheri'yi arayarak konu hakkında bilgi verdiği belirtiliyor. Kendisiyle görüşme olanağı bulduğumuz Acar, şunları anlattı: "...Ben nasıl olsa kurtulurum. Orada bir emekli öğretmen var. Onu feci şekilde dövüyorlar. İsmi Galip mi nedir bilemiyorum; ama bildiğim kadarıyla bu öğretmeni öldürecekler. Eğer sizin gümrüklerinizde böyle şeyler oluyorsa, siz hiçbir zaman ileriye gidemez ve olduğunuz yerde saymaya mahkum olursunuz. Bazı polislerin de çok şımarıktır." (Halkın Sesi, 15.10.1995)

* Eroin bulundurmakla suçlanıp yargıç huzuruna çıkarılan Afanyah ve Karaçam'ın avukatı Erdem Alagül, duruşmanın kapalı kapılar arkasında yapılmasına itiraz etti. Alagül, müvekkilleriyle görüştürülmediğini, Şengül Afanyah'ya gönüllü ifadesi okunmadan imza atıldığını ve Erhan Karaçam'ın da bazı polislerce darp edildiğini ileri sürdü. Alagül'ün "Kapalı kapılar ardında bana duruşma yaptırıyorsunuz. Şikayetim vardır. Bunun polis devleti olduğunu size ispat etmeye çalışıyorum. Bu memlekette yalanlar boyu aşmıştır" demesi üzerine Yargıç Tanju Öncül, duruşmaya on dakika ara verdi. (Kıbrıs, 30.11.1995)

* Ercan'daki uçak kaçırma olayının faturası 16 yaşındaki HTL öğrencisi Nedim Erginsoy'a çıktı. "Romantik" gence dayak!...Sevgilisine son bir kez el sallamak için aprona girdiğini anlatan genç, polisin "günah keçisi" oldu... Erginsoy şunları anlattı: "Sorgulama sırasında bana kötü muamele edildi. Beni tamamen soyarak üzerimde eroin aradılar. Ama bir şey bulamadılar. Daha sonra ise telsizle kafama vuruldu. Yüzüme tokat atıldı. Aileme ve bana küfredtiler. İsrarla eşcinsel olup olmadığını sordular" dedi. (Kıbrıs, 11.3.1996)

* Can Yaman'ın uyuşturucu davasında tanıklık yapan eski sanıktan ilginç ifadeler: "Kıçma şişe sokmak istediler"...Geçtiğimiz günlerde uyuşturucu suçundan iki yıl hüküm giyen Mustafa Karakış, "Polis bana ifademizi imzalatmadan önce işkence yaptı. Beni çırılçıplak ettiler, elimi bağladılar ve gözlerimi kapattılar. Kıçma şişe sokmak istediler. Bu nedenle polisin yazdığı ifadeyi imzalamadım, benim ifadem diye sunulan ifadeye daha çok yalan var" dedi. Karakış, dava esnasında avukatının kendisine "eğer bunları söylersen senin aleyhinde olur" dediğini o nedenle bunları açıklamaktan çekindiğini öne sürdü. (Kıbrıs ve Ortam, 11.10.1996)

(devamı 13. sayfada)

GERÇEK

SELİM KURTULUŞ

BU HALK SÜRÜ MÜ?

Denktaş'ın hayatı boyunca Kıbrıs'ta ayrılığı ve çifte enosisi savunduğunu herkes bilir. Gazetemizde yayımlanan "Denktaş'ın Hatıraları" seri yazıda bu olgular altı çizilerek ortaya konmuştur.

Halkımızı sürü gibi gütmeye alışkanlığını yıllardır sürdüren Denktaş ve egemenler, istedikleri zaman istedikleri tavrı halka dayatmaktadırlar. Fakat halkımız son yıllarda Denktaş'ın saldırgan senaryolarına prim vermemeye başladı. Bu nedenle Denktaş'ın "ulusal kongre" balonu erken söndü.

Denktaş şimdi de AB kararlarını bahane ederek Kıbrıs'ta iki toplum arasında artarak süren temasları askıya alma kararı aldı. Denktaş bu hakka sahip mi? Birincisi, hiçbir özel veya tüzel kişinin seyahat özgürlüğünü kısıtlama hakkına sahip olmamasıdır. İkincisi, ise Denktaş ve egemenler, güneydeki temsilcileri ile görüşme ve görüşmeme kararı alabilirler. Bu onların bileceği iş. Zaten halk bunların temaslarından birşey beklemiyor. Fakat iki toplumdaki sendikaların, kitle örgütlerinin temaslarını engelleme hakkına sahip değillerdir. Bu temaslar barış ve özgür Kıbrıs için yanıp tutuşan halkın temaslarıdır. Bu nedenle Denktaş'ın "Ledra Palas bariyerini kapattım" demesiyle kopacak temaslar değildir. Özgürlük ve kardeşlik duyguları her zamankinden daha çok yaşanmaktadır. Korktukları da budur.

Denktaş'ın yıllardır barışçı güçlere "Rumcu, hain" diye saldırmaları artık zemin bulmuyor. Denktaş'ın "Rumcu" diyerek saldırdığı demokratik halk güçleri Rum egemenlerinin sovenist, saldırgan, bölücü tavırlarını mahkum edenlerdir. Oysa egemenler "Rucu" diye propaganda yapıp kendileri Rum egemenleriyle her türlü siyasi, ticari ilişkiyi sürdürmektedirler.

21. yüzyıla girerken Denktaş, Kıbrıs Türk halkını hala daha sürü görüyorsa aldanyor. Dünya çok küçüldü. Bu küçücük dünyada Denktaş hala kendini sınırsız otorite görüyorsa aldanyor. Barış ve kardeşlik şarkılarının okyanusları aştığı dünyamızda, Ledra Palas barikatının engel olacağını sananlar kısa zamanda yanıldıklarını anlayacaklardır.

Devlet terörü, keyfi kararlar bu halkı sindiremeyecektir. "Ya sev ya terket" sloganını halka dayatan faşist çeteler defolup gidecektir.

TÜRKİYE'DE ÖĞRENCİ
MAHKUMİYETLERİNE TEPKİ

Ülkesinin temsilcilerine taleplerini dile getirdikleri için toplam 96 yıla mahkum edilmek istenen arkadaşları destekliyoruz.

Doğru veya yanlış, bir düşüncenin ifadesine karşı bu denli acımasız bir yargılama mekanizmasının adaletle ve demokrasiyle bağdaşır bir yanı yoktur.

Hırsızların, çetelerin ve bilumum karanlık gücün karşısında aciz, suskun ve çaresiz kalan bir mekanizmanın bu mert insanlara karşı şiddetli tavrını kınıyoruz ve her tür ifade özgürlüğünü sonuna dek destekliyoruz.

KIBRISLI DEMOKRATLAR

KIBRIS GERÇEĞİ

(14. sayfadan devam)

etmektedir. Türkiye ve Yunanistan 650'şer kişilik askeri kuvvet bulunduracaktır. Ayrıca adaya müdahale hakları da vardır.

Kıbrıs anayasası hazırlandıktan sonra 16 Ağustos 1960'da Kıbrıs Cumhuriyetinin bağımsızlığı ilan edilir.

Nevar ki, Kıbrıs'ın içişlerine müdahaleler ve Kıbrıs üzerindeki emperyalist oyunlar sürmeye devam eder. Rum ve Türk burjuvazisinin her çeşitten entrikaları, kalleşlikleri ve hileleri eksik olmaz.

1960 sonrası çatışmalarda azınlık olan Türkleri Rum tehdidi altında kalmaları nedeni ile, Türkiye, mağdur durumdaki soydaşlarının kaderi ile ilgili duyduğu endişe teziyle örtüğü "taksim" niyetinden hiç bir zaman vazgeçmemiştir. Yunanistan ise eoka-b'yı silahlandırarak, enosis kampanyasını devam ettirir. 1967'de Amerikancı albaylar cuntasının işbaşına gelmesinden sonra ise, Kıbrıs'ta da bir darbe düzenleyerek bu amacına ulaşmaya çalışmıştır.

1963 BUNALIMI VE ABD - İNGİLİZ PLANLARI

1960 sonrasında da Türk ve Rum burjuvazisi her fırsatta gerçek niyetlerini dile getirmekten kaçınmazdı. 10 Şubat 1962'de Kıbrıs Dışişleri Bakanı Geor Giadis "Eoka'nın uğruna savaştığı idealler gerçekleşecektir" der. 24 Nisan 1962'de, Rumlarla Türklerin birlikte yaşamasını savunan Kıbrıs Türk Halk Partisi önderlerinden ikisi katledilir. Kışkırtmalar eksik olmaz, çatışmalar tırmanır. 10 Nisan 1963'de Türkiye "garantör, devlet olarak askeri müdahalede bulunacağı" tehdidini savunur. 6 Temmuz'da Denktaş "tek çözüm taksimdir" der.

İngiltere'nin Kıbrıs'taki yüksek komiseri Art Hur Clarks'ın çağrısı ve destek vaadi üzerine Kıbrıs Cumhuriyeti Başkanı Makarios antlaşmaların yeniden gözden geçirilmesini ister. Önerilerini 13 madde halinde Türk toplumuna ve garantör devletlere bildirir. Bu girişim bunalımın daha da büyümesine yol açar. Makarios önerileri uygulamadaki güçlükleri ileri sürerek, etkin bir yönetim kurmayı öngörür. Ancak bu değişiklikler, Türk toplumunun hak eşitliğini ortadan kaldırılmasına yolu açık bırakıyordu. Bu önerilerde devlet yönetiminde azınlığın çoğunluğun iradesine boyun eymesi temel alınıyordu. Böylece yürütmeye işlerlik kazandırılacak, ama diğer yandan da ulusal baskı, düşmanlık ve çatışmaların sonu alınamayacaktı. Ulusal soruna her burjuva çözüm yolu gibi bu da, ulusal sürtüşmelere yol açmağa mahkumdur.

Türk hükümeti bu duruma itiraz ederek, Kıbrıs anayasası değiştirildiği taktirde tek çözüm yolunun taksim olacağını ima eder. Ve bir süre sonra Türk-İngiliz tertibi olan olaylar patlak verir. 21 Aralık 1963 gecesi silahlı birlikleri Girne-Lefkoşa yolunu denetim altına alarak bir çıkartma için hazır tutar. 26 Aralık'ta Türk uçakları Kıbrıs üzerinde uçar ve donanma Kıbrıs açıklarına gelir. Çıkartma halinde çatışmanın büyümesi tehlikesi nedeniyle yeşil hattın oluşturulmasını talep eder.

Aralık çatışmasından sonra Türkler, bütün görevlerinden çekilirler ve T.M.T, Kıbrıslı Türkleri kendi denetimi altındaki bölgelere toplanmaya zorlar. Böylece "taksim"e doğru bir adım daha atılmış olur. Kıbrıslı Türk burjuvazisinin sözcüleri Fazıl Küçük, Rauf Denktaş ve Ankara hükümeti yeniden taksim tezini öne çıkarırlar.

Kıbrıs ile ilgili 3. Londra konferansı toplanır (15 Ocak 1960) Kıbrıs Rumları taksime karşı çıkarlar. İngilizler ve Amerikalılar ise Natoyu devreye sokmak için çaba harcarlar. İngiltere, "Kıbrıs'ta bir düzen sağlamak için bir Nato kuvveti kurulmasını" teklif eder. Kıbrıs'ın Rum temsilcisi bunu kabul etmez. ABD ise Ankara, Atina ve Lefkoşa'da bir Nato kuvveti kurulmasını ve avrupalı tarafsız bir ara bulucunun seçilmesini ister. Böylece stratejik önemi olan Kıbrıs, ada halkları arasında çatışmayı önleme derekçesiyle, Nato üssü haline getirilecektir. Amerikan ve İngiliz emperyalistleri arap

yurtsever milliyetçisi rejimlere karşı ve ortadoğudaki çıkarları uğruna Kıbrıs'ı askeri bir üs olarak kullanabilmek için adada yaşayan Rum ve Türk halklarını daima birbirine karşı kışkırtmışlar, bazen birini bazen diğerini desteklemiş, bazen de arabulucu rolünü oynamışlar. İngilizlerin 1963 bunalımını körüklemekle güdükleri amaç, Londra konferansı sırasında arabulucu rolünü oynadıkları sırada açığa vurulmuş oldu.

ABD Dışişleri Bakanı Müsteşarı G. Ball'in adıyla anılan Kıbrıs'a Nato birliklerinin yerleştirilmesi planını Türkiye kabul eder, Yunanistan, Kıbrıs'lı Rumlar'da kabul ederse onaylayabileceğini bildirir. Planı kabul ettirmek için Lefkoşa'ya giden G. Ball, Makariosu Türk işkali ile tehdit eder. Makarios adanın Natoya bağlanmasını rededer. Bu sırada işe karışan Sovyetler Birliği 7 Şubat 1964'de "Doğu Akdeniz'deki durumun gelişmesi karşısında daha fazla ilgisiz kalamayız" der.

JOHNSON MEKTUBU VE ACHESON PLANI

4 Mart 1964'de Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi Kıbrıs'ta bir barışgücü kurulmasını ve bir ara bulucu vasıtasıyla tarafların anlaşmaya çalışmasını kararlaştırır. Ancak, Kıbrıs'ta çatışmalar sürmektedir. Mayıs ayının sonunda Rum saldırılarını öne sürerek bir nota veren Türkiye, İngiltere ve Yunanistan'a Kıbrıs'a müdahale edeceğini bildirir. 5 Haziran 1964'de Dışişleri Bakanı hükümetin görüşünü ilan eder. "Eğer Rumlar hareketlerine devam ederlerse günün birinde Kıbrıs'a gitmemiz mukadderdir..." (Olaylarla Türk dış politikası S.397)

Ertesi günü ABD Başkanı Jhonse, Başbakan İnönü'ye bir mektup göndererek, Türk işgaline karşı olduğunu yazar ve İnönü'yü ABD'ye çağırır. Mektup Türk hükümeti tarafından gizli tutulur. Mektubunda Johnson Türkiye'nin ABD'nin onayı olmadan hareket edemeyeceğini, Türkiye ve Yunanistan'ın karşı karşıya gelmesini ABD ve Nato çıkarlarına aykırı olduğunu yazar. Eğer Kıbrıs nedeniyle Türkiye ve Sovyetler Birliği çatışırsa bunun kendilerini ilgilendirmeyeceğini belirterek kendi iradeleri dışındaki bir hareketi engelleyeceklerini açıklar.

Bu sırada Türkiye-Yunanistan gerginliği de artmıştır. Ankara hükümeti Yunanistan ile ikamet ve ticaret anlaşmalarını iptal etmiş ve İstanbul Rumlarına yönelik baskılarını artırmıştır.

7 Ağustos günü Rum Milli Muhafızları Türklerle karşı saldırıya geçer. 8 Ağustos günü Milli Güvenlik Kurulunun kararıyla Türk uçakları Kıbrıs'taki askeri hedefleri bombalarlar. Yunanistan, bombalama hedeflediği taktirde missilleme yapacaklarını açıklar. 10 Ağustos günü, bakanlar kurulu kuvvet komutanları birlikte toplanır. Bazı bakan ve komutanlar "fırsat bu fırsat sonuna kadar gidelim", "asker çıkarıp adayı işgal edelim" derler. (N. Erim Bildiğim, ve gördüğüm ölçüler içinde Kıbrıs-Ankara, 393) Bir ay önceki Johnson mektubu ve 9 Ağustos'ta Krusçev'in İnönü'ye "askeri hareketi durdurma çağrısı" nedeni ile Makarios'un ateş kes önerisini, Türkiye kabul eder.

Bombardımanlardan sonra ABD, "Kıbrıs sorununa yapılan son Sovyet müdahalesi nedeniyle" tarafların acil olarak anlaşmalarını ister ve Acheson'un yeni bir planını 20 Ağustos 1964'de ileri sürer. Bu plan, Kıbrıs'ta bir Türk üssü bulunmasını ve iki taraf arasındaki sınırların çizilmesinin Nato komutanlığına bırakılmasını içermekteydi.

Yunanistan'ın ilke olarak kabul ettiği planı, Kıbrıs Cumhuriyeti reddeder. Görüşmeler sırasında 26 Ağustos'da D. Achosn, Nihat Erim ve Turgut Sunalp'a "özel olarak dostça söylüyorum, fazla kan dökmeden size ayrılan bölgeyi gidip askeri kuvvetle işgal edebilirsiniz? eğer bunu yapabilecekseniz gidip alın. Amerikan 6. filosu karşınıza çıkmaz. Tersine sizi korur." (Nihat Erim age.s.406) der. Böylece ABD, Türkiye'nin adaya müdahalesini kendi çıkarlarına hizmet ettiği oranda izin vereceğini belirtir. Bağımsız bir devletin topraklarının işgaline teşvik eder.

KKTC POLİSİNDEN İNSAN MANZARALARI

(baştarafı 11. sayfada)

* CTP Genel Başkanı Mehmet Ali Talat. son günlerde yaşanan ve bazı polis mensuplarının da taraf olduğu eski eser kaçakçılığının, toplumda derin endişeler yarattığını belirtti. (Kıbrıs, 8.11.1996)

* Rumlara casusluk yaptıkları gerekçesiyle tutuklanan 3 Kıbrıslı Türkün yargılanmasına dün devam edildi... Savcı, Kargılı'nın poliste verdiği ifadeyi mahkemeye ibraz etmek istedi. Ancak bu ifadenin "vaad altında alındığını" söyleyen avukat Rifat Reis buna itiraz etti. Rifat Reis, şunları söyledi: "İfade, sanık yönlendirilerek alındı. İfadeye sanığın söylemediği hususlar eklendi. Sanık, sadece Rum kesimine geçip geldiğini ve zaman zaman bizim polisimize yardımcı olduğunu söyledi. KKTC'de herhangi bir askeri birlik veya kampın fotoğrafını çekip Rum tarafına götürdüğü şeklinde bir beyanı olmasına rağmen, ifadede bunlar da yer aldı. Sanığı tehdit ettiler. Sanığa ifadesini okuma fırsatı vermediler. İfadeyi sanığa tehditle imzalatıldılar. "Bunu imzalamadığımız takdird, seni sınıra götürüp temizleyeceğiz, ortadan kaldıracacağız" tehdidinde bulundular. İfadede sanığa suç isnat edici bilgi ve beyanlar tamamen tahkikat memuru tarafından eklendi." (Ortam, 9.11.1996)

* Casusluk davasına dün Lefkoşa'da devam edildi...Savunma avukatı Rifat Reis, "Sanık Türk polisine çalışıyordu. Onların bilgisi dahilinde de Rum tarafına geçiyordu. Pile'de Kemal Ömer isimli polis aracılığıyla Mustafa Aslıhan'a bilgi aktarıyordu. Son olarak da Kürt Dayanışma Demeği'ne bomba koyması istendi. Sanık bunu yapmayınca böyle bir oyun oynandı" şeklinde bir iddiada bulundu. Tanık bu söylenenleri reddetti. Reis, ifadeyle ilgili başka bir iddiada bulunarak, ifadenin bazı kısımlarının sanığın bilgisi dahilinde olduğunu, diğer kısımların ise olaydan yaklaşık bir ay sonra doldurulduğunu söyledi. İddia tanığı bunları da reddetti. (Ortam, 23.11.1996)

* Kaçak avcılar polis çıktı. Avcılar Birliği ekibinin geçtiğimiz hafta sonu "kaçak av" yaptıkları gerekçesiyle yakaladığı 7 kişiden 4'ünün üst düzey polis müfettişi olduğu saptandı. (Ortam, 26.11.1996)

* Polisten kaçak av konusunda açıklama : "Bölgedeki polisler, kontrol yapıyordu." (Kıbrıs, 27.11.1996)

* Önce yalanlama, şimdi soruşturma: Yılmazköy'de "ava yasak bölgede" avlanırken yakalanan 4 polis hakkında soruşturma başlatıldı. (Ortam, 28.11.1996)

* Polisten dayak: Yedidalgalı Hüseyin Mide, Lefke Karakolu'ndaki polisler tarafından dövüldüğü gerekçesiyle Polis Genel Müdürlüğü'ne resmi şikayette bulundu. Hüseyin Mide: "Polis memuru Mehmet Ali Kozan arkama, sırtıma ve ağzıma kakma vurdu; geri dönmeye çalıştığımda ağzıma bir yumruk vurdu ve alt dudağımlı sağ tarafı patladı." Dayak yemesine polis çavuşu Dinçer Göğçen ile polis memuru Kader Güneri'nin de yardımcı olduğunu iddia eden Mide, Cengiz Topel Hastanesi'nden aldığı raporu da şikayet mektubuna ilgilendirdi. (Ortam, 28.11.1996)

* Casusluk iddiasıyla tutuklanan Cengiz Fevzioglu'nun, 5 gün boyunca basın ve ailesiyle temasına izin verilmedi. Tutukluluk süresi 8 gün daha uzatıldı. (Yeni Düzen, 4.12.1996)

* Cumhuriyet Meclisi'nin önceki akşam devam eden oturumunda Polis Genel Müdürlüğü'nün 2 trilyon 101 milyar lira olarak belirlenen 1997 bütçesi görüşülerek onaylandı...Hüseyin Celal(CTP), insan haklarının konuşulduğu böyleli günlerde, polisin uygulamada insan haklarına özen göstermesi gerektiği üzerinde durmak istediğini, gazeteci-yazar Doğan Harman'ın bir süre önce, yasalarla belirlenen tutukluluk halleri ortada yokken 10 saat süreyle tutuklanmasının, Poliste insan haklarına özel önem verilmediğinin bir örneği olduğunu savundu...Kaçak işçi konusunda polisi yönetenlerin "aciz içinde" olduklarını ileri süren Celal, esrar-eroin suçlarına karşı özel önem verilmesini istedikten sonra şöyle devam etti: "İngiltere'de uyuşturucu ihbarına özel para ödülü veriliyor. Sırf bu ödülü alabilmek için, Ercan'da yakalamak yerine İngiltere polisine ihbar tercih edilerek, devletin onuru ile oynanıyor, bazı polisler de haksız kazanç sağlıyor iddiaları var,

araştırılmalıdır." (Halkın Sesi, 14.12.1996)

* Mahkemeler bütçesi görüşülürken konuşan Salih Usar (CTP), "sanıklara karakollarda baskı uygulanmasını" önleyebilmek için ifadelerin avukat huzurunda alınmasının sağlanmasını da istedi." (Kıbrıs, 17.12.1996)

* Girne Ağır Ceza Mahkemesi dünkü oturumunda George Carmen cinayet davasına devam etti... Sanık Hüseyin Demir şahadetinde şöyle konuştu: "(Polisler) "Bu İngilizin nerede olduğunu biliyor musun?" dediler. "Nereden bileyim" dedim. "Biz sana şimdi nerede olduğunu öğretiriz" deyip, tekme tokat beni koltuğun üzerine düşürdüler...Sonra beni nezarete attılar, o gün bu gündür cezaevindeyim." (Kıbrıs, 20 Aralık 1996)

* KKTC Polis Örgütü, tarihinde ilk kez dün bir seks soruşturmasına sahne oldu...Polisten sızan bilgilere göre, Polis Genel Müdürlüğü, aralarında bir başmüfettiş, bir müfettiş muavini, bir çavuş, bir de erin bulunduğu bir grup, hayat kadınlarıyla ilişkiye girdiği iddiasıyla haklarında soruşturma başlatılan polislerden bazılarıyla uzun süredir sürtüşme halindeydi...Soruşturmanın, bir grup polisin "ayağının kaydırılması" amacı taşıdığı, ancak dikkat çekici olmaması için çok sayıda polisi kapsadığı da iddialar arasında yer alıyor...Mesleki güçlerini kullanarak hayat kadınlarını kulüplerden çıkardığı iddia edilen bazı polislerin, uzun süredir KKTC'deki gece kulübü işletmecilerinin tepkisini çektiği de öne sürülüyor. (Kıbrıs, 21.12.1996)

* Lefkoşa Ağır Ceza Mahkemesi dün ilk olarak Ali Karagözlü'ye ait izinsiz tabanca tasarrufu, taşıma ve patlayıcı madde tasarrufu davalarını ele aldı...Karagözlü, polis tarafından tutuklandığı 8 Ekim sabahı silah taşımadığını savunarak, olayın kendisini sevmeyen bazı polislerce düzenlendiğini, kendisine iftira atıldığını yineledi. İfadesinde, 8 Ekim gününe kadar kahvehanenin sadece bir kez basıldığını dikkat çeken Karagözlü, "O güne kadar verilen parayı artık vermeyeceğimi söyledim. Bu nedenle işyerim basıldı. Sedat Oygur ve ekibinin işyerime geliş amacı belliydi. Hakvehaneyi, kumar oynanıyor diye bastıklarını söylediler, sonra bulduklarını iddia ettikleri silahın benim olduğunu öne sürdüler" dedi. (Kıbrıs, 24.1.1997)

* Gurubi lakaplı Ahmet Kumbaracı, Merkezi Cezaevinin çok kötü olduğunu kaydederek, özellikle esrar, uyuşturucu suçlarında içeri girenlerin üzerinde çok baskı olduğunu iddia ediyor...Kumbaracı şöyle dedi: "Cezaevinde dayak yok, ama ceza var. Yatanları rapor ederler, çoğu zaman sigara cezası verirler. Ceza alanın sigara içmesine izin vermezler. Günde üç öğün yemek, başka birşey yok. Havaalar soğuk, bir de, iki battaniye, bir nevresim veriyorlar, soğuktan donuyor insan. Hücre cezası da var...Çok önemli bazı kişiler Türkiye'den bu esrar işleri için gelir, burada ceza alır. Türkiye'ye gönderilir, üçte birini yatar çıkar, biz ne alırsak tamamını yatarız, böyle adalet olmaz...Cezaevinin en kötü yanı 15 günde bir banyo var. Mazot yok, su yok, habire ertelenir...Telefon görüşmesi haftada bir gün yapabilir. Acil bir telefon ihtiyacın olur, yok giden ondan izin alın, yok giden öbüründen izin alın, olmaz." (Kıbrıs, 17.2.1997)

* Veli Esendağlı'dan şok iddia: Eroin suçundan yargılanan Veli Esendağlı, Harekat ve Narkotik Şubede görevli polis çavuşu Rüstem Tunçtaşlı'nın Şubede kendisini feci şekilde dövdüğünü, burnundan kan geldiğini, sırtına ve beline tekmelerle vurduğunu ve bayıltıncaya kadar dövdüğünü idda etti. Esendağlı şöyle dedi: "Tunçtaşlı, bana hitaben "seni bülbul gibi konuşturacağım, herşeyi anlatacağın. Yoksa çeker tabancayı, seni ayaklarından vururum, sonra da tutukluluk halinden firar etti, der ve bu işin içinden çıkarım" diyerek beni vurmaya başladı. Şubeye geldiğimizde bana ağıza alınmayacak derecede küfür ve hakaret ettiler...Tunçtaşlı bana önce tokatla vurmaya başladı, ardından boğazımı parmaklarıyla nefesim kesilinceye kadar sıkmaya başladı. Kamıma yumruk ve

tekmeye vurdu, yere eğilmişim. Bu kez de sırtıma ve belime vurdu. Burnumdan kan geliyordu. Sonra dayanın şiddetinden kendimden geçtim ve bayıldım. Ne kadar süre baygın kaldığımı hatırlamıyorum...Hiçbir suçlamayı da kabul etmiyorum." (Halkın Sesi, 21.3.1997) "Mahkemeye çıkarılmadan önce bana "yargıca dövüldüğünü söylersen veya doktora gitmek istersen tekrar elimize geçeceksin, ona göre" dedikleri için şikayetçi olmadım ve doktora gitmek istemedim." (Kıbrıs, 21.3.1997) "Uğradığım hakaretlerden ve dayaktan kurtulmak için, ailemi zorda bırakmamak için istedikleri ifadeyi verdim. Verdiğim ifadelerin hiçbirini gerçek değil. Bu ifade gönüllü değil...Bana o an ne suçlama getirseler kabul edecektim. Cinayet, hırsızlık, ne söyleseler imzalamaya hazırdım...Şimdi gerçeklerin ortaya çıkması için konuşuyorum ve rahatım." (Kıbrıs, 25.3.1997)

* Ağır Ceza Mahkemesi'ndeki uyuşturucu davasında sanık Nidai Bozcan, duruşma içinde duruşma sırasında verdiği yeminli ifadesinde mahkemeye gönüllü ifade diye sunulan ifadesinin polisler tarafından tehdit edilerek alındığını öne sürdü. "Polisler ifadeyi imzalamazsam kıcıma şişe sokacaklarını söylediler" diye konuşan Bozcan, "Bu yüzden korktum ve ifadeyi imzaladım" dedi. (Kıbrıs, 10.4.1997)

* Casusluk iddiasıyla yargılanan Cengiz Fevzioglu, mahkemeye emare olarak sunulan ifadesinin, vaat, baskı ve tehditle alındığını iddia ederek, "Yapılan baskılardan psikolojik olarak çok bunalmışım. O zaman benim ne kadar sıkıntıda olduğumu bir ben bilirim, bir de Allah. O an bana Denktaş'ı sen mi bıçakladın deseler, kabul ederdim" şeklinde konuştu...Fevzioglu, mahkemede şahadetinde 54 gün sürekli olarak değişik yerlerde tutuklu kaldığını, bu süre içerisinde ailesi dahil hiç kimseyle görüştürülmediğini söyledi. (Kıbrıs, 16.5.1997)

* Polis nereye? Halkın can, mal ve namusunu korumakla görevli polisler, suçlularla bir olup suç işliyor. Son altı ayda meydana gelen 3 olayda polisler hırsızlık yapıp, ırza geçme olaylarına adı karıştı...Olaylarda suçlu bulunan bir polisin meslekle ilişkisi kesilirken, 2 polis de tutuklandı. Üst düzey bazı polislerin de görev yerleri değiştirildi. (Yeni Düzen, 8.8.1997)

* Cezaevi kaynıyor. Lefkoşa Merkezi Cezaevi'nde bir mahkumun geceleri evine gitmesine izin verildiği yönündeki haberimiz KKTC'ye bomba gibi düştü. "Adli skandal" olarak nitelendirilen olayın basına yansımalarının ardından cezaevi de karıştı...Cezaevi'ndeki "ayrıcalıklı uygulamaları" Ortam'a anlatan gardiyanlar...şunları söyledi: "Cezaevi'ne kebab ve tatlı getirilmesi yasaktır. Oysa Mehmet Gabin'e birçok gece kebab, lahmacun ve tatlılar getirildi. Daha sonra da nöbetçi amiri ile birlikte sofrayı kurup, yiyip içtiler...(Gazimağusa'da Nihat Körküklü adındaki galerici arkadaşını yaralamaktan 6 ay ceza alan Gabin oto Galeri sahibi) Mehmet Gabin'in, gardiyanların üzerine aramasına izin vermediği ve bu nedenle de cezaevinde iki kez kriz yaşandığı gazetemize ulaşan diğer bilgiler arasında." (Ortam, 11.8.1997)

* İsyancı mahkumlara karar: 20'şer milyon. Merkezi Cezaevi'nde 16 Haziran 1996 tarihinde çıkan isyanı teşvik ettikleri, isyanı müdüre geç bildirdikleri ve isyan bastırıldıktan sonra mahkumlara eziyet ettikleri iddiasıyla 11 Ağustos 1997 tarihinde mahkemenin haklarında soruşturma açılması kararı verdiği 6 gardiyan, bir subay ve bir müdür yardımcısı hala görevlerine devam ediyor...Mahkeme tarafından haklarında soruşturma açılan cezaevi görevlilerinin kendileri aleyhinde iddialarda bulunan mahkumlar üzerinde psikolojik baskı kurdıkları öne sürüldü.

11 Ağustos 1997 tarihinde haklarında soruşturma kararı verilenlerin, mahkumları tahrik edici yöndeki baskılarının artarak devam ettiğini iddia eden mahkumlar, dünkü duruşmanın kararı açıklandıktan sonra gardiyanların kendilerine daha fazla baskı yapacaklarını savundular." (Halkın Sesi, 22.8.1997)

ANKA KUŞU

A.SAVAŞ

KIBRIS SORUNU'NDA SAĞ VE SOL SAPMA

2

KIBRIS SORUNU'NDA SAĞ SAPMA

Kıbrıs sorununda ilerici, devrimci olduğunu iddia eden ama bize göre komünist ulusal sorun siyaseti ile yakından uzaktan ilgili olmayan bu akımlar her şeyden önce:

1. Çağımızda burjuva sınıfın ulusal sorunları kesin olarak çözmeye yetenekli bir sınıf olmadığını kavrayamamışlardır. Onlar emperyalistlerin doğası gereği ulusal sorunları üretmeden, bu sorunlardan yararlanıp uluslararası proletaryanın birleşme ve birlikte mücadelesini engellemekten ve hatta bu uğurda sürekli olarak ulusları birbirine düşürüp savaştırmadan yaşayamayacağını anlamıyorlar.

Onlar, lafta sosyalist olduklarını iddia ederlerken; pratikte ve özellikle de ulusal sorunun çözümünde emperyalist devlet ve kurumlardan medet umarlar.

2. Dolayısı ile bu akımlar, ulusal sorun ile sınıfsal sorun; yani sosyalizm için mücadele sorunu arasına kalın bir 'Çin Seddi' çekerler. İşçi sınıfı ve emekçi halkın emperyalizme ve "milli" uzantılarına karşı mücadelesini ertelemeyi savunurlar.

Çünkü onlara göre emperyalizm barışçıldır; Bosna'ya, Filistin'e ve daha birçok ülkeye barış getirmiştir. !!! Kıbrıs'a da getirebilir.

Bu durumda emperyalizme karşı mücadeleyi ertelemeliyiz. Ne zamana kadar? Emperyalistler bize ne getirene kadar. İnsan Godot'u anımsamadan edemiyor bu durumda.

Bu dostlarımız, kendileri bir "barış" sonrası nasıl ki emperyalizme karşı mücadeleyi "düşünüyorsa" (!) aynı şekilde emperyalistlerin de bir "barış" (isterseniz buna anlaşma da diyebilirsiniz) sonrası değişik ulusların işçi ve emekçilerinin birleşmemelerinin; kendi menfaatlerine karşı ortak bir mücadeleye girememelerinin hasaplarını yapıyordu.

1960 anlaşması veya barışı işte böyle bir barışı. Daha üç yıl geçmeden bu barışın, bu emperyalist patentli barışın bozulabilmesi için ne gerekiyorsa, ta başından yapılmış, bu amaca uygun anayasası bile hazırlanmıştı.

Ne dersiniz deyin, onlar kafayı takmışlar, emperyalistlerin ve özellikle de ABD ve AB emperyalistlerinin Kıbrıs sorununu çözemeyeceklerine inandırılmazsınız. Onlara göre tüm emperyalist dünya Kıbrıs Sorununu çözmek istiyor. Tek istemeyen Denktaş.

Neymiş şu bizim Denktaş meğer. Tüm dünyaya kafa tutuyor, tekerlerin önüne takos koyuyor da hiç birşey yapamıyorlar. İnsan emperyalist sistemi kavramayınca bu şekilde düşünmesi çok doğal.

Nereden bilsin, bu sistemin metropollerle sınırlı olmadığını, bir dünya sistemi olduğunu. Ne kadar güçlü olursa olsun hiçbir ülke burjuvazisinin, hele bu bizimkisi gibi TC burjuvazisine bile kafa tutamayan tipte bir burjuva sınıfı ise, emperyalist sistemden kopuk hareket edemeyeceğini bile anlamıyor bu insanlar.

Ya da anlıyorlar da, aslında başka çare bulamadıklarından emperyalistlerden medet umuyorlar.

Başka ne yapabilirler ki? İnsan, kendi halkına güvenini yitirmeye görsün birkere.

-SÜRECEK-

KIBRIS GERÇEĞİ

Kıbrıs'ta özgürlüğün, bağımsızlığın ve halkların kardeşliğinin düşmanı, Türk ve Yunan burjuvazisi ile onların adadaki uşakları yine ırkçılığı ve şovenizmi örgütleyerek, ulusal boğazlaşmayı kışkırtıyorlar. Gösteriler, çatışmalar, ölümler, ırkçı katliam yeminlerin, askeri tehditler tırmandırılıyor.

Halklarına emperyalist boyunduruğun vurulmasının baş aktörleri, yaşadıkları toprakları emperyalistlere peşkeş çekenler, 'kendi' halkından işçi emekçi ve gençleri sömüren, baskı altında tutan kan emiciler 'Türksever', 'Rumsever' ya da soydaşlık aşığı pozlarında nutuklar atıyorlar. Gerçekte yalana, kana ve ihanete batmışlardır.

Farklı emperyalist devletler, stratejik önemdeki bu küçük ada üzerindeki denetim muharebesini, kimi zaman "barış" girişimleri, kimi zaman da ırkçı-şoven gerginliklerin tırmandırılması yoluyla kazanmaya çalışıyorlar.

Peki Kıbrıs sorunu nasıldır? Emperyalist işgalciler kimlerdir, neler yapmışlardır? Adanın sözde Rum ve Türk liderlerinin gerçeği, halkların birbiriyle ilişkisi nasıldır?

Bu sorulara, kısaca da olsa yanıt vermek, bugünü ve geleceği anlamak bakımından yararlı olacaktır. Çünkü her konuda olduğu gibi Kıbrıs sorununda da gerçekler, burjuva-şoven propagandaya tamamıyla zıttır.

OSMANLI DEVLETİ VE KIBRIS

1570 Yılında Kıbrıs'ı ele geçiren Osmanlı imparatorluğu, 1878'deki Berlin Konferansı'nda, adayı borçlarına karşılık olarak, İngiltereye kiraladı. Kira bedeli bin liradır ve İngilizler bunu, ada halkından topladıkları vergilerden öderler. Kıbrıs artık fiilen İngiliz sömürgesi olmuştur. 1914 yılından Osmanlı hükümeti İngilizlere karşı Almanya'nın vasalı olarak 1. emperyalist paylaşım savaşına katılınca İngilizler, Kıbrıs'ın resmen İngiliz sömürgesi olduğunu ilan ederler. Savaş sonrasında imzalanan Lozan Antlaşması'nın (24 Temmuz 1923) 16. maddesi ile İngiltere'nin Kıbrıs ilhaki yasallaştırılır.

Kıbrıs, İngiliz sömürgesi olarak kalır. Adada, İngiliz egemenliği altında yaşayan nüfusun çoğunluğunu oluşturan Rumlar (%80) ile azınlık olan Türkler (%20) arasında herhangi bir düşmanlık ve çatışma yoktur. Her iki milliyetten halk, iç içe ve dostça yaşamaktadır.

Ekim 1931'de Yunan kökenli Kıbrıslılar İngiliz egemenliğine karşı ayaklanırlar. Ayaklanma bastırılır ve önderleri sürgün edilir. 2. Dünya savaşının ardından sömürgecilğe karşı yükselen ulusal kurtuluş hareketinin de etkisiyle bağımsızlık isteği tekrar güçlenir.

İNGİLİZ EMPERYALİZMİNİN BÖL-YÖNET POLİTİKASI

İngiliz emperyalistleri gelişen bağımsızlık hareketini bastırmakla yetinmez. Kıbrıs'ın Rum ve Türk kökenli halklarını birbirine düşürerek kendi egemenliğini devam ettirme politikasını güder ve başarılı olur. Bu Emperyalizmin klasik böl-yönet politikasıdır.

1950 yılından itibaren Kıbrıs'ın kaderini tayin etmesi sorunu, uluslararası planda gündeme gelir. Türkiye, başlangıçta Dışişleri bakanı Fuat Köprülü'nün ağzından, "Biz, bu adanın bugünkü statüsünden bir değişiklik yapılması lüzumuna kani değiliz" der. Yani Türkiye adanın İngiliz sömürgesi olarak kalmasından yanadır. Ancak bu tarihten sonra, Kıbrıs sorunu, Türkiye'nin dış politikasında önemli bir yer tutar. Kıbrıs'ın Türkiye açısından askeri ve stratejik önemi olduğunu ileri süren hükümetler, Türk azınlığını ve Rumlarla Türkler arasındaki (bizzat kendilerinin de kışkırttıkları) ulusal çatışmaları vesile etmişlerdir. Kıbrıs'ta bağımsız bir devlet kurulması girişimleri ve Rum burjuvazisinin Yunanistan'la

Atılım Gazetesi 22. ve

23.sayılarından alınmıştır.

(31 Ağustos 1996 ve 7 Eylül 1996)

birleşme çabaları üzerine Türk burjuvazisinin ırkçı-şoven arzuları kabarır ve adayı kendi topraklarına katmak ister. Bu durum Türkiye ve Yunanistan arasındaki gerginliği de artırır.

1955 yılında İngiltere, Kıbrıs'ın Türk ve Rum halklarının özgürlük ve bağımsızlık isteklerini denetim altına almak ve soruna kendi emperyalist çıkarları çerçevesinde bir "çözüm bulmak" için Londra Konferansı'nı toplantıya çağırır. 29 Ağustos- 7 Eylül 1955 tarihleri arasında yapılan konferansa Türkiye ve Yunanistan davet edilir. İngilizler, Kıbrıs'a yerel özerklik verebileceklerini savunurlar. Türkiye ise İngiliz egemenliğinin devam etmesini, aksi takdirde adanın kendilerine verilmesini talep eder.

Konferans devam ederken Menderes Hükümeti "Selanik'te Türkiye'nin Selanik Baskonsolosluk Binası'na bomba atıldığı" yalan haberini yayarak 6-7 Eylül olaylarını tertipler. Sivil elbiseler giymiş askerler, subayların komutasında 6 Eylül günü İstanbul, İzmir ve Ankara'da Rumlara ait işyerlerini vb. talan ve tahrip ederler. BU olaylar üzerine konferans kesilir.

Bayar-Menderes diktatörlüğü "olayları komünistlerin çıkardığını" öne sürerek ilerici aydınları tutuklatır ve sıkıyönetim ilan eder. Diğer yandan ise "Kıbrıs Türktür" mitingleri düzenlenir.

Bu arada Kıbrıs Rumları, İngiliz egemenliğine karşı silahlı mücadeleye başlarlar. 20'ye yakın İngiliz askeri ölür ve yaralanır. İngiltere adanın Ortadoğu bölgesine yakınlığı ve stratejik önemi nedeniyle görünüşte de olsa bir devlet kurulmasına karşıdır. İngiliz sömürgeler bakanı bunu şöyle ifade eder. "Kıbrıs stratejik öneme sahiptir. Bu nedenle kendi kaderini tayin etmesi hiçbir zaman sözkonusu olmayacak ülkeler arasındadır." (Makarios ve Müttefikleri, Guttenberg, Atina, S.23) Kıbrıs'ın İngiliz valisi ayaklanmayı bastırmak için sert tedbirler alır, birçok Rum tutuklanır, bazıları sürgün edilir. Türkiye'nin denetim altına alınması için 1919'da Yunanlıları kullanan İngilizler bu kez Kıbrıs'ta tam tersini yaparlar. Ayaklanmayı bastırmada kullandıkları polis gücünün çoğunluğunu Kıbrıslı Türklerden oluştururlar. Bu durum, adada ulusal düşmanlıkların çatışmaya dönüşmesinde büyük rol oynar. Bu noktada ise karışan Türkiye ve Yunanistan çatışmayı daha da körüklerler.

Kıbrıs'ı kendine bağlamak isteyen Yunanistan, Kıbrıs halkının bağımsızlık mücadelesini saptırmaya çalışır. Faşist cani general Grivas ve diğer Yunanlı subayların çetesi EOKA örgütünü denetimine alarak ENOSIS amacının kabul edilmesini sağlarlar. Amerikan emperyalizminin deseğini de alan Grivas ve çetesi, ENOSIS'e karşı çıkan ilerici Rumlara ve Kıbrıslı Türklere saldırılarını yoğunlaştırır.

Türkiye ise EOKA'nın saldırısına karşı kurulan KİTEMP'i (1955) denetimine alır. Daha sonra 1957'de Türk Mukavemet Teşkilatı (TMT)'ni kurdurur ve Türk gençlerini eğiterek Rumlara saldırır. Örneğin, 1958 olayları, TMT birliklerinin Lefkoşa ve Larnaka'daki Rum mahallelerine saldırması üzerine başlamıştır. TMT, Kıbrıs'ta iki halkın birlikte yaşamasından yana olan ilerici Türklere de saldırılar düzenlemiştir.

Kıbrıs'ta Rumlar ve Türkler arasındaki ulusal düşmanlık ve çatışmalar bu dönemde ortaya çıkar ve süreklilik kazanır. Bunlar İngiliz emperyalistleri ile birlikte Kıbrıs'ın Rum ve Türk burjuvazisi tarafından da körüklenmiştir. Emperyalistlerin ve Türk, Yunan hükümetlerinin dış müdahaleleri kışkırtmaları ile sorunun boyutları giderek genişlemiştir.

Aralık 1956'da İngilizler, Radeliffe Anayasa taslağını açıklarlar. İngiliz egeenliğine karşı mücadele son bulduğu takdirde, Kıbrıs'a yerel sorunların çözümünde özerklik vaad eden taslak uygulamaya konamaz.

1957'deki Birleşmiş Milletler görüşmelerinde de bir karara varılamaz.

Başlangıçta İngiliz egemenliği kalktığı takdirde adanın tamamını isteyen Türkiye, 1956'dan itibaren adanın taksimini savunur. ABD ve İngiltere'nin sorunu NATO içinde çözmek amacıyla düzenlediği bir toplantıdan dönerken 24 Aralık 1957'de Adnan Menderes bir demeç vererek "Kıbrıs meselesinin hali hususundaki taksim tekliflerimizin de, yapabileceğimiz fedakarlığın son haddini teşkil ettiğini" söyler. (Olaylarla Türk Dış Politikası, 1919-1973, s.368). O zaman muhalefette bulunan, eski "milli şef" İsmet İnönü de, "Kıbrıs'ın taksimi sureti ile iki dost arasında ihtilafların hallolmasını doğru buluyoruz" diyerek desteğini ifade eder. Yönetici sınıfların daha sonraları, izledikleri politika daima "taksim" (adanın parçalanması Türkiye ve Yunanistan'a ilhaki fikrinden esinlenmiş, bu amacı gerçekleştirmeye hizmet etmiştir. Türk burjuvazisinin bu amacını Adnan Menderes şöyle dile getiriyor: "...adanın nihai kaderi, hangi safhalardan geçerse geçsin, mutlaka taksim ile neticelenecektir..." (9 Şubat 1956'da Bursa Konuşması, age, s.372)

1958 yılında, İngilizler, Kıbrıs'a özerklik verilmesini içeren yeni bir plan hazırlarlar. Mc Millan planının ortaya sürülmesiyle (Şubat-Haziran 1958) birlikte Kıbrıs'ta yeni bir çatışma patlak verir. 7 Haziranda Lefkoşa ve Larnaka'da TMT, Rum mahallesine saldırır. Türkiye'de "Kıbrıs Türktür" mitingleri yapılmaktadır. Türkiye-Yunanistan gerginliği artar. Temmuz ayındaTürklerden oluşan İngiliz polisi geniş çaplı tutuklamalara girişir. Bu arada Denктаş'ın TMT'si ve grivas'ın EOKA'sı "taksim"e karşı çıkan Türklere ve Rumlara karşı saldırılar düzenlerler. TMT ve EOKA ayrı saldırılarını üstlenirler. Kıbrıslı Rumlar arasındaki çatışmalar devam eder.

Birleşmiş Milletler araya girer. 11 Şubat 1959'da Türkiye ve Yunanistan başbakanları tarafından Kıbrıs'a ilişkin gizli bir antlaşma imzalanır.

Daha sonra, Türkiye, Yunanistan, İngiltere ve Kıbrıs Türk ve Rum toplumlarının temsil edildiği 2. Londra konferansı toplanır. Zürih antlaşmaları bazı değişikliklerle 19 Şubat 1959 tarihinde kabul edilir.

Konferans, sözde bağımsız ve egeen bir Kıbrıs Cumhuriyeti kurulmasını kabul eder. Diğer yandan, "garanti anlaşması" ile Kıbrıs'ın bağımsızlığını, toprak bütünlüğünü ve anayasa düzenini İngiltere, Türkiye ve Yunanistan'ı vesayeti altına sokar! İngiliz üsleri ve bunlar üzerindeki egemenlik hakları devam

(devamı 12. sayfada)

KIBRIS'TA
SOSYALİST
gerçek

AYLIK SİYASİ GAZETE

Sahibi: KIVILCIM YAYINCILIK

ADRES: BEKİROĞLU İŞHANI NO:1

MÜFTÜ ZİYAİ SOKAK- Lefkoşa

Mersin 10 - TÜRKİYE

Tel-Fax: (Merkez) 0(392) 2282293

(Güzelyurt) 0(392) 7144597

Basıldığı Yer:

ATEŞ Matbaası

Organize Sanayi Bölgesi

Lefkoşa

Tel: 2282215